

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU INFORMĀCIJAS BIĻETENS

Iznāk kopš 1951. gada decembrā

2009.

NOVEMBRIS

Nr. 8 (626)

Māris Bērziņš 12. septembrī saņēma Televīzijas mākslas un zinātņu akadēmijas godalgu

SARĪKOJUMU KALENDĀRS

1. novembrī plkst. 1.00 Latvijas aktiera Jāņa Jarāna viesizrāde „Latvijas āksta benefice”

8. novembrī plkst. 12.30 Latvijas brīvības cīņas dalībnieku un Lāčplēšu atcere

15. novembrī plkst. 1.00 Latvijas valsts dibināšanas atcere;
svētku runu teiks Eiropas Parlamenta deputāte Inese Vaidere

Losandželosas latviešu nama tālr.: 323-669-9027; DKL B informācijas tālr.: 323-663-6267;

Informācijas biļetens tīmeklī: www.biletens.com

Dienvidkalifornijas Latviešu **INFORMĀCIJAS BIĻETENS** ir
Dienvidkalifornijas latviešu biedrības izdevums

Biedrības adrese: **1955 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039**

Raksti Informācijas Biļetenam iesūtāmi redaktorei:

Astrai Moorai

6157 Carpenter Ave., North Hollywood, CA 91606

Tālr./tālrakstis: 818-980-4748;

el. pasts: astere2000@aol.com

Raksti ievietošanai biļetenā iesūtāmi līdz katra iepriekšējā mēneša 10. datumam. Iesūtītos rakstus redaktorei ir tiesības īsināt vai rediģēt. Anonimus rakstus Informācijas Biļetenā neievieto. Rakstos izteiktās domas paūž tikai rakstu rakstītāju viedokli, kas var arī nesaskanēt ar izdevēju vai redaktora viedokli. Honorārus IB nemaksā.

DKLB biedriem par Informācijas Biļetenu nav jāmaksā. Biedru nauda ir \$25 gadā; ja biedrībā iestājas vīrs un sieva – par abiem \$40 gadā. Par biedru var kļūt, nosūtot biedrības kasierim biedru naudu. Personām, kuŗas nav DK LB biedri, Informācijas Biļetena abonēšanas maksa ir \$35 gadā. DKLB biedra nauda vai maksa par abonementu jānosūta biedrības kasierim:

**Mrs. Tamāra Kalniņa 252 E. Garden Green
Port Hueneme CA 93041; Tālr. 805-382-2925**

Čeki rakstāmi uz: **LATVIAN ASSOC. of SO. CA vārda.**

*Maksa privātpersonai par sludinājuma ievietošanu vienu reizi ir:
par pilnu lappusi \$25, ½ lappusi – \$15, ¼ lappusi \$10, uzņēmē-
jdarbības karti – \$6.*

Latvijas valsts prezidents Valdis Zatlers

Pils laukumā 3, Rīga LV <http://www.president.lv>

Embassy of Latvia in USA:

2306 Massachusetts Ave., NW Washington, D. C. 20008

Tālr.: 202-328-2840, fakss: 202-328-2860

El. pasts: embassy.usa@mfa.gov.lv

Mājaslapa: www.latvia-usa.org

Latvijas goda konsuls Losandželosā

Alfrēds Raisters; e-pasts: arais1@verizon.net

3012 Palos Verdes Drive West,

Palos Verdes Estates, CA 90274

Tālr.: 310-377-1784; fakss: 310-377-5235

**Pilsonības un migrācijas lietu pārvalde: migrācija, re-
patriācija; bēgli, patvērums, iedzīvotāju reģistrs; dzīves-
vietas deklarēšana, uzturēšanās atļauja, vīza, personas
statuss, pase, ielūgumi, izsaukumi. www.pmlp.gov.lv
Tālr.: 371-67588675; e-pasts: pmlp@pmlp.gov.lv**

ALA: www.alausa.org e-pasts: alainfo@alausa.org

BAFL: <http://www.bafl.com>

Daugavas Vanagi (ASV): www.daugavasvanagi.org

DK latv. ev. lut. baznīca: www.socaldraudze.com

**Valstu saraksts, kuŗās Latvijas pavalstnieki var ieeļot
bez vīzas: [www.am.gov.lv/lv/KonsularaInformacija/
bezvizu/](http://www.am.gov.lv/lv/KonsularaInformacija/bezvizu/)**

DK LATVIEŠU BIEDRĪBAS VALDE:

Biedrības priekšnieks: Ivars Mičulis

631 N. Pass Ave. Burbank, CA 91505

Tālrūnis: 818-842-3639; el. pasts: ivars11@aol.com

Biedrības priekšnieka vietnieks: Ilgvars Dižgalvis

5111 Randal Street, Culver City CA 90230

Tālrūnis: 310-838-1789

DK Latviešu biedrības valdes locekļi:

**Jānis Daugavietis, Ilgvars Dižgalvis, Anna Flinna,
Rūdolfs Hofmanis (biedrzinis), Tamāra Kalniņa
(kasiere), Valdis Ķeris, Imants Leitis, Nora Mičule,
Ivars Mičulis, Astra Moora (sekretāre), Nonita
Priedīte (informātoress angļu valodā), Jānis Rutmanis,
Valdis Pavlovskis, Dace Taube (biedrības pārstāve
latviešu nama valdē), Jānis Taube**

**Revīzijas komisija: Pārsla Blāķe, Inguna Galviņa,
Helēna Hofmane**

**DK LB valdes sēdes notiek katra mēneša otrajā
trešdienā Losandželosas latviešu namā**

IB metiens – 360 eksemplāru

Latviešu namu izīrē Vivian Sequeida: 323-547-6678

**Par adrešu maiņām ziņot: Rūdolfam Hofmanim
1339 Quintero St., Los Angeles, CA 90026,
tālr.: 213-250-3857; e-pasts: Dobele@aol.com**

Losandželosas latviešu skolā sācies jaunais mācību gads

Foto: Ēriks Teteris

13. septembrī Losandželosas latviešu skolā sākās mācības. Todien, kā parasti, tapa tradicionālais kopējais foto. Pirmajā skolas dienā skolā bija ieradušies turpat desmit jaunu bērnu. Diemžēl ne visi var izbīvēt katru svētdienu, lai pulksten deviņos ierastos latviešu namā un pavadītu tur gandrīz pusi dienas. Daudzi dzīvo samērā tālu, līdz namam jābrauc turpat stunda vienā virzienā. Varbūt latviešu skolas apmeklēšana viņiem zināmā mērā ir pat varoņdarbs. Tomēr tie, kuŗi apņēmīgi iztur, ir norūdījušies jaunām grūtībām, jo visiem zināms, ka dzīvē to būs vēl daudz vairāk. Latviešu skolā radušās daudzas jaunas draudzības, bieži uz mūžu. Svarīgi arī mācīties latviešu valodu, vēsturi, ģeografiju, iepazīties ar tradīcijām. Svarīgi – novērtēt skolotāju darbu, jo arī viņi no daudz kā atsakās, gatavojas stundām, agri ceļas un pašlaizliedzīgi gadiem ilgi strādā citu labā.

Pasaulē ir daudz valstu, kuŗās bērniem nav iespējas mācīties, tāpēc vajadzētu novērtēt šo lielisko iespēju, kāda tiek piedāvāta mūsu sabiedrībā. Mācību maksa ir pavisam niecīga, skolas darbu atbalsta latviešu organizācijas – DK latviešu biedrība, Daugavas Vanagu organizācija. Visi vecāki aicināti piebiedroties skolas saimei!

Foto: Ēriks Teteris

Skolas kori arī šogad vadīs Edvīns Rūsis. Viņam vienmēr ir jaunas idejas, viņš māca gan vecas, gan jaunas dziesmas, kuŗas bērniem patīk. Viņš prot iedvesmot un uzmundrināt. Paldies Edvīnam par skolai ziedoto laiku. Skolēnu vecāki un audzēkņi augstu novērtē viņa ziedošanos. Varbūt skolas gada beigās taps kāds lielāks uzdevums, visiem sagādājot pārsteigumu?

Lai latviski teic mana balss! Mācības un sadzīve Kursā 2009. gada vasarā

19. jūlijā vakara dievkalpojums sākās ar labirinta iesvētīšanu, ko Sietlas latviešu luteriskās draudzes mācītājas Dairas Cilnes vadībā skolēni izveidoja ticības mācības stundās. Dziedādami un domādami par labo, ko dzīvē esam guvuši, izstaigājot labirintu, nonācām vidū, kur izveidojām apli. Pēc svētīšanas vārdiem aplis atrisa, visi virknē izritinājās ārā pa labirinta līkumiem un pa mežaino taciņu devās uz Kursas dievnamu. Jaunieši izplānoja arī dievkalpojumu, tajā iekļaujot dziesmas un pašu izgudrotas un apgūtas sakrālās dejas. Pēc mācītājas D. Cilnes svētīšanas vārdiem tika aizdedzinātas svečītes un svētīvinīgā gājienā dziedot devāmies uz parasto vietu, kur, starp akmeņiem saliekot svečītes, izveidojās liesmojošs krusts. Kopā ar dzirkstelēm pāri koku galotnēm naksnīgajās debesīs pacēlās dziesmu „Saulīt’ vēlu vakarāi” un „Pūt, vējiņi!” skaņas. Pirmo reizi mūsu vidū bija nākamās nedēļas ticības mācības skolotāja, Čikāgas latviešu luteriskās draudzes mācītāja Gundega Puidza, un mēs uzsaucam viņai trīskāršo: „Sveiks, sveiks, sveiks Kursā!” Līdz šim viņa mācījusi Gaŗezerā.

Otrās nedēļas sākumā, kad visi skolotāji un skolēni bija ieradušies, administrācijas, skolotāju un audzinātāju sēdē sadalījām audzēkņus pa klasēm, galvenokārt vadoties pēc latviešu valodas zināšanu līmeņa, precizējām stundu laikus, telpas, sadalījumu pa interešu grupām, izdrukājām klases žurnālu lapas. A grupā mācījās: Varis Kārķliņš, Aija, Andris un Ilze Matsoni, Fēlikss Murrle; B grupā: Diāna Atvara, Ingrida Birzniece, Kārlis Taurītis; B1 grupā: Andris Abermanis, Andra Atvara, Viktorija Razevska-Hila, Konrāds Leitī, Jūlijs Pružinskis, Markus Staško, Aurora Zemjāne; C grupā: Džeimija Giba, Stefans Zvejnieks. Vēsture un ticības mācība A un B un B1 un C grupai bija kopā. Jaunieši, no rīta izvingrojušies, sapulcējās pie karoga pulksten 8.15. Pēc brokastīm sākās dziedāšanas stunda. Latviešu valodas, literatūras, vēstures, ģeografijas, dabas mācības, ticības mācības stundas bija pirms pirms pusdienām. Pēc pusdienām skolēni gatavoja mājasdarbus, pēcpusdienā izvēlējās kādu no interešu grupām (rotkalšanu, podniecību, iedezināšanu kokā, rokdarbus, fotografiju, šachu, latvisko virtuvi, koklēšanu, meiteņu un zēnu ansambli) vai nodarbojās ar sportu. Pēc vakariņām – tautasdeju mēģinājums, vakara nodarbības un dažādi sarīkojumi. Ēdamzāles stūrī atradās novusa galds, pie kuŗa katrā brīvā brīdī varēja redzēt spēlētājus; uz cita galda – Kursas iepriekšējo gadu fotoalbumi, kuŗiem nekad netrūka aplūkotāju, savukārt gaitenī pie biroja, kur izlikta visu gadu Kursas saimes attēli, audzēkņi centās sameklēt savus vecākus, vecvecā-

kus vai citus radus un paziņas.

21. jūlija rītā Kursas direktors Dāvis Kaņeps uzteica kursiešus par iepriekšējā vakarā izdevušos karoga zagšanas spēli. Kā katru rītu vairākas meitenes un zēni saņēma Kursas latus par izcilu latviešu valodas lietošanu; lai dotu iespēju nopelnīt kādu latu arī tiem, kuŗiem nav tik laba latviešu valoda, tos piešķīra arī par centību latviešu valodas lietošanā.

Viens no jaunākajiem skolēniem, Kārlis no Latvijas, šķiet, jutās kā kā zivs ūdenī; kādā no retajiem brīžiem, kad atradu viņu mierīgi sēžam vienu, pajautāju, kā viņš nokļuvis Kursā. „Atbraucu pie māsas ciemos, viņa ir precējusies ar amerikāni, viņš arī atveda uz Kursu,” Kārlis atteica un piebilda: „Viņš runā arī latviski...” Izrādījās, ka „amerikānis” ir mūsu pašu bijušais skolēns Miķelis Kristofers.

Reizēm likās, ka jauniešiem tautasdeju mēģinājumi jaunās talantīgās skolotājas Emmas Ikstrumas vadībā notiek ne tikai pēc vakariņām, bet katru brīvu brīdi. Izrādījās, viņi gatavojās polkas maratonam, kas bija arī tāda kā iesildīšanās priekšnesumiem Meisonu aprīņa gadtirgū. Drīz arī pienāca gaidītais vakars, un audzinātāju maratonam sakārtotajā zālē ieradās krekliņos un īsbiksēs tērptas meitenes un zēni. Polkošana ilga divarpus stundas. Uzvarēja Viktorija Hila, Diāna Atvara, Fēlikss Murrle, Andris Matsons un Varis Kārķliņš.

22. jūlija rītā Kursas direktors slavēja visu polkas maratona dalībnieku entuziasmu. Dāvis mūs katru rītu iepazīstināja ar pasaules ziņu avotos svarīgāko. Delfi ziņās varot lasīt, ka valodnieki ierosinājuši hakerus saukt par urķiem vai datorlaužiem. Turpretī gurķis turpmāk būtu valdības ministrs, kuŗš palielina sev algu, kamēr pamazina skolotāju algas un pensijas. Latvijā bezdarbs sasniedzis 11,8%. Dāvis nekad neaizmīrsa savu dzimto Filadelfiju, paziņojot, ka beisbola vienība *Phillies* uzvarējusi desmit spēles pēc kārtas.

Nedēļas vidū atbrauca Inese Graudiņa, lai apmācītu koklētāju ansambļa jauniešus un uzskaņotu kokles. Inese dziedāja Maijas Riekstiņas iedoto jauno dziesmu, pie rakstot akordus koklei, un Viktorija Hila dziedāja un šos akordus izspēlēja. Viktorija Hila pati sāka mācīties koklēt tikai pirms pāris nedēļām, taču viņas cītība un neatlaidība vainagojās ar panākumiem; Inese nopriecājās, ka Viktorija varēs vadīt mēģinājumus viņas prombūtnes laikā.

Podniecības grupas dalībnieki steidzās novērtēt, kā ugunskrīstības izturējuši viņu darinātie trauki, dzīvnieceņi u. c., jo beidzot tie bija atdzisuši, un podniecības

meistars Jānis Alksnis tos izņēmis no cepla un salicis uz gaŗā galdā. Jaunajā „podniecības pilī” audzēkņi un skolotājs var strādāt piemērotos apstākļos. Skolotājas Ritas Salivanes vadībā jaunieši cītīgi iededzināja latviskos rakstus dažnedaŗādos koka izstrādājumos. Rita bija sagatavojusi daudz dažāda lieluma plakātu, kuŗos attēloti latvju raksti.

Rotkalšanas ievirzē blakus sudrabkalim Ansim Ūdrim un viņa palīdzēi Aijai Ūdrei rotkale Maira Diŗgalve jauniešiem ierādīja, kā darināt Nameja gredzenu no kapa. Iepriekšējā dienā abi bijušie Kursas un rotkaļa un dievtuŗa Juŗa Kļaviņa skolnieki Maira Diŗgalve un Guņārs Rauda ātri izveidoja smēdi ar malkas kurinātu uguņi un, kalēju veseļiem uz smagajām laktām dimdot, kala bronzas un vaŗa gredzenus un saktas.

Dzejas vakarā jaunieši lasīja dzejoļus un dziedāja dziesmas, kuŗas cildināts dabas skaistums. Dziedāšanas skolotāja Maija Riekstiņa pastāstīja teiku par dzintaru priedi Baltijas jūŗas krastā. Pēc tam jaunieši devās uz ēdamzāli. Tur Fēlikss Murrle apsēdās pie klavierēm, un jaunieši dziedāja dziesmas, ko bija sākuši mācīties no rīta dziedāšanas stundā – Jāzēpa Vītola „Gaismas pils” un Imanta Kalniņa „Baltais solījums”. Un tad jau kāŗta bija vakardziesmai „Pūt, vējiņi!”

24. jūlija rītā ēdamzālē absolvents Varis Kāŗkliņš paziņoja, ka ir Dzejas rīts. To arī varēja izlasīt uz tāfeles, kas bija izrotāta ar kokā grebto Rīgas ģerboni un baloniem. Viņš pieteica pirmo dzejoļu lasītāju Kārli Taurīti, un pēc kopīgi dziedātās „Kur tu teci...” grupās un pa vienam zēni lasīja Raiņa dzejoļus. Pēc brokastīm, dziedāšanas stundas un deju mēģinājuma bija jāsāk tērties tautastēŗpos, lai ar autobusu dotos uz Meisonu aprīņķagadātirgus atklāšanas koncertu. Pēc pārdesmit minūtem mēs iejukām gadātirgus kņadā. Par laimi, ņogad nebija bezgalīgi ilgi jāgaida – visi jau stājas laukumīņā ap karoŗu mastiem. Kursas koris dziedāja „Dievs, svētī Latvijū!”; uzvelkot mastā Latvijas valsts karoŗu. Drīz pienāca mūsu priekšnesumu kāŗta, un uz skatuves savā krāšņajā Bāŗtas tautastēŗpā kāŗpa Maija Riekstiņa, lai tāpat kā citus gadus, pastāstītu apmeklētājiem par Latviju, Kursas jauniešiem, latviešu dziesmām un tautasdejām. Jaunieši dziedāja „Bēdu, manu lielu bēdu”, „Ģēŗbies, saule, sudrabota!”, „Gaismas pils”, un skolotājas Emmas Ikstrumas vadībā deŗoja „Saulespuķe”, „Saule nāk” un „Laucinieku deŗa”.

Pāŗģēŗbušies un novietojuši tautastēŗpus autobusā, jaunieši kāŗ putnu bars aizspurdza izbaudīt gadātirgus priekus. Uz vairākām skatuvēm varēja ne tikai noskatīties citu meistāŗībā, bet parādīt arī savas spējas dziedāšanā un deŗošanā, brīnīties par dažādiem burvju trikiem, griezties karuseļos, nogāŗšot dažādu tautību ēdienus.

Lielajos ņķūņos bija zīmējumū, fotografiju, rokdarbu, vēŗtīgu akmeņu, fosīliju veidojumu, rotaslietu un lauksaimnieku izstādes, dažādas mazākas un lielākas firmas centās pāŗdot gan labāko konservāŗbu attāisāmo pasaulē, gan veselīgākās burbuļziepes vannai. Un kur tad vēl gotīņas, kaziņas, aitiņas, cūciņas, trusiši, ko varēja apglāudīt; grāciōzās, melnacainās lamas, suņu un zirgu saconsības, brauciens spīdīgi melno vilcēju divjūgā...

25. jūlija rītā direktors pie karoŗa pateicās skolotājiem Maijai Riekstiņai un Emmai Ikstrumai un skolēniem par skaistājiem priekšnesumiem gadātirgū.

Vakara ballītes temats bija „Mafija”, un ar interesi varēja vēŗot, kā katrs izdomājis ģēŗbties. Vairākiem galvā bija iepriekšējā dienā gadātirgū pirktā cepure. Administrātorē Jogita lietderīgi izmantoja laiku un cepa visu iecienītos auzu pārslu cepumus. Tikmēr Jogita Jurevska veļas istabā pabeidza locīt pēdējos jauniešu drēbju gabalus – ne par velti viņu sauc par Kursas vecmāmiņu.

Nākamā dienā pēc pusdienām sākas mūsu slavenā tradīcija – ņacha meistara, vairāku turnīŗu uzvarētāja Viktora Pūpola simultānspele ar Kursas audzēkņiem. Pūpols sēdēja atzveltņes krēslā ar muguru pret audzēkņiem un malkoja kafiju. Audzinātāji nosauca audzēkņū ņacha figūŗu gājienu, savukāŗt Pūpols pateica savu pretgājienu... un tā līdŗ vakariņām.

Čīkāģas mācītāja Gundega Puidza savā pirmajā ticības mācības stundā runāja par tematu „Kristus miesa mūsos – mēs Kristus miesā”. Vakara dievkalpojuma skolēni pastāstīja, par kādu Kristus ķermeņa locekli katrs izvēlējies būt un kāpēc. Aija Matsone vēlējās būt Kristus sirds, jo viņasprāŗ sirds ir cilvēķa centrs, un kristīģajā ticībā mīlestība ir ļoti svarīga; Jūlijs Pruŗžinskis arī izvēlējās sirdi, jo tad viņā māŗjotu Dievs, viņš mīlētu cilvēkus un Dievu, kas ir viņa sirdī. Ilze Matsone vēlējās būt acis, lai varētu redzēt cilvēķū jūtas un sāpes, ko atklāŗ viņu acis, un ar savu skatienu rādīt drošību un mīlestību; An-

dris Abermanis – lai varētu redzēt visu, kas pareizs un kas nepareizs šai pasaulē, bet Diāna tāpēc, lai varētu redzēt kur iet, acis parādot mums, kur ir mūsu mājas, draugi, cik skaista ir Dieva pasaule un visu, ko Dievs mums ir devis un ko mēs gribam un varam darīt. Kārlis Taurītis gribēja būt Jēzus prāts, lai varētu palīdzēt citiem cilvēkiem ar labu vārdu, darbu, padomu un ar kādu joku, kas sagādā prieku. Fēlikss Murle gribēja būt Kristus kājas, jo vēloties Viņam sekot un dzīvot kā Viņš dzīvojis: mīlestībā un ar pateicību. Ingrīda Birzniece un Aurora Zemjāne izvēlējās būt rokas, lai varētu darīt visus labos darbus un palīdzēt citiem. Varis Kārklīšs gribēja mute, jo tā varētu saņemt dzīvību ar ēdienu, dzērienu un elpošanu, turklāt ar vārdiem atklāj mīlestību un draudzību; Viktorija Hila – mute dod iespēju citiem viņu sadzirdēt, paust idejas, būt par balsi tiem, kuŗi nav sadzirdēti. Andris Matsons vēlējās būt Jēzus ausis, jo viņam dzīvē svarīga ir mūzika. Andra Atvara gribēja būt Dieva auss, lai spētu saklausīt un palīdzēt visiem, kam tas vajadzīgs... Jaunieši izvēlējās mīlestību, labus darbus, patiesības izpratni un palīdzēt citiem.

Gluži nemanot bija pienākusi pēdējā, ceturta mācību nedēļa. 27. jūlijā notika administrācijas, audzinātāju un skolotāju sēde. Interesu grupu vadītājiem pievienojās Maija Atvara, lai mācītu rokdarbus. Naktī notika pirmgadnieku „iekursošana”.

Karstums pieņēmas ar katru dienu, laika ziņu dienests pareģoja Šeltonā 113 Fārenheita gradu! Peldbaseina malas bija karstas kā cepne, jo pie baseina nav paēnas, un audzēkņi tika brīdināti dienas vidū nepeldēties.

29. jūlijā visi posās kazīno vakaram *Viva, Las Vegas!* Ugunīs mirdzošā spēļu zālē audzinātāji un skolotāji palīdzēja vadīt spēles, jaunieši centās laimēt pēc iespējas vairāk naudas. Mūsu mācītāji bija pārvērtušies līdz nepazīšanai. Pēc spēlēm sākās izsole, kuŗā varēja daudzko jauku laimēt, piemēram, naktspeldi kopā ar draugiem pēc naktsmiera vai brokastis gultā. Varēja arī izpirkt par labu latviešu valodas lietošanu piešķirtos latus.

30. jūlijā rītā direktors atgādināja starpību starp vārdiem – mēnesis uz beigām iet, bet vakaros pie debesīm spīd mēness... Noskatījāties filmu „Rīgas sargi” un pārrunājāties redzēto. Dzejas vakara temats bija –dzimtene/ tēvzeme Latvija. No mums atvadījās mācītāja Gundega Puidza, solīdama atkal atgriezties nākamvasar.

Ceturta nedēļa temats ticības mācībā bija „Slepenais eņģelis”. Audzēkņi noskatījās Latvijas filmu „Ūdensbumba resnajam runcim”, to izvērtēja un noklausījās A. Mielava dziesmu „Mēs mīlam pieprasīt”, pārrunājot vārdu nozīmi. Skolēni runāja par mīlestības atslēgu, kas dara cilvēku laimīgu un atklāja, kas īsti bijis slepenais eņģelis.

31. jūlija agrā rītā devāmies izbraukumā uz Sv. Helēnas kalnu. Mūsējā bija mācību ekskursija, par ieeju nebija jāmaksā. Noklausījāties stāstījumu un noskatījāties filmu par Sv. Helēnas vulkāna izvirdumu. Šeit ir Raudu ģimenes modeļu darbnīcā veidotie kalnu maketi, uz viena no tiem spuldzītes parāda vulkānu darbību. Nokļuvuši pie Sv. Helēnas vulkāna, paēdām līdzpaņemtās pusdienas, viesu centrā paņēmām taku kartes un devāmies pārgājienā pa vēstures skolotāja, šachista un kalnos kāpēja V. Pūpola ierādīto taku. Taciņa vijas pa slīpu nogāzi. Atceros, reiz šeit visas kalnu nogāzes bija klātas ar gruzdošiem izdedžiem, retumis redzēja zāļu kumšķi vai puķīti. Vietā, kur tagad ir viesu centrs, atradās no dēļiem sanaglots namelis, uz kuŗu veda laipas; meži bija kā nopļauti, tikai šur kailie stumbri bija spējuši noturēties. Arī tagad tieši pretim Sv. Helēnai nogāzes vietām klātas tikai ar zāli, kas saaugusi ap celmiem. Dāvis Kaņeps lūdza mani iet priekšgalā, jo šo taku pazinu.. Sākumā gāju svilpodama, jo atmiņā bija saglabājusies rāma pastaiga pa kalna nogāzi, kur palaimējoties var sastapt stirnas, kur zvīļo ezeriņi un zied deviņvīru spēks un citas krāšņas pļavu puķes. Visu redzēto cītīgi fotografējām, bet skolotāja Olga Griķe, atgriezusies Kursā, ātri iesvieda savas baltās bikses veļasmašīnā ar fotofilmiņu kabatā!

Šoreiz pēc pārsimt metriem taciņa tikpat kā izzuda slideno smilšu joslā. Domās lūdzu Dievu, lai nevienam audzēknim nepaslīdētu kāja... Tālāk taka atkal bija labāka, atlikušo gabalu varēja pat noskriet, ko daži arī darīja. Taču ir taisnība parunai „kā vējš skrien, tā miets atduŗas”. Pie galamērķa no autobusa vēl nebija ne ziņas, ne miņas. Daudzus gadus esmu laužījusi galvu – kāpēc vietējie šoferi vienmēr nomaldās? Ar autobusiem izbraukumiem Šeltonas pilsētas vadība mūs apgādā par brīvu, un „dāvātam zirgam zobos neskatās”.

Izbraukumi ir jauki, bet pēc tiem sestdienās notiek piektdienas mācībstundas. Pēc vakara nodarbībām bariņš zēnu centās pierunāt direktoru atļaut celties vēlāk, jo vakarā darāms tik daudz kā interesanta.. Atceros, ka pērn abi ar Dāvi krietni nostrādājāties, jo kādam bija ienācis prātā, ka Krišjānis Barons un Anna Brigadere, kuŗu ģīmetnes atrodas blakus pie sienas birojā, ir īstais „Kursas pārtis”.

2. augustā pulcējāties uz pirmajām iesvētībām Kursas baznīcā. Piepildījās Indras Ekmanes sirsnīgākā vēlēšanās – viņu iesvētīja Kursā prāvests Dāvis Kaņeps un mācītāja Daira Cilne, dziedot Kursas korim un meiteņu ansamblim, ērģeles spēlējot Maijai Riekstiņai. Indrai Kursai un tās saime ir kā otras mājas un ģimene. Uz iesvētes dievkalpojuma lapiņu vāka bija bijušās Kursas administrātores Ingrīdas Muižnieces brīnumjauks akvarelis, kuŗā atainoti Kursas ezera līči ar smidrajām eg-

lēm aizmugurē. Tovakar pirmo reizi lietoja Jāņa Alkšņa darinātos svētā vakarēdiena altārtraukus. Meiteņu audzinātāja Dženija Salivane četrus gadus mācījās kopā ar Indru, ir viņas draudzene. Viņa nolasīja Indrai veltījumu. Gadu no gada viņa vērojusi, kā veidojas un pilnveidojas Indras personība Kursā, ko viņa iemīlējusi jau no pirmā gada. Rotaļīga un pievilcīga, ar sirsnīgām rūpēm par citiem, viņa ātri iekaņojusi kursiešu sirdis. Viņai ir spējas dziedāšanā, dejošanā u. c. nodarbībās, viņa nopietni mācījusies latviešu valodu un vēsturi, visu, ko vien varējusi, par Latviju. Gadu no gada mēs vērojām, kā aug un attīstās labs, ticīgs, vērtīgs cilvēks, burvīga, latviska jaunieta. Pirms pāris gadiem viņa saņēma Kursas beigšanas apliecību, tagad ir audzinātāja. Aiz baznīcas stikla sienām tumsā grima mežs, bet iekšā mirdzēja ļaužu acis un sveču liesmas. Mēs vienojamies lūgšanās pateicībā Dievam.

3. augustā absolventi devās izbraukumā, pārējiem, kā parasti, notika mācību stundas. Viktorija Hila nedēļas nogalē kopā ar vecākiem bija aizbraukusi apskatīties, kā klājas draugiem Gaņezera vasaras vidusskolā. No dabas mācības skolotāja Filipa Andersona biju paņēmusi putnu grāmatu. Filips teica, ka pie ēdamzāles ligzdo zīdastes! Naktī kokus locīja stiprs vējš, un no rīta skolēni atrada zemē nokritušu ligzdiņu ar visu zīdastēnu. Atšķirt zīdastes tagad pratīšu, jo baroju putnēnu visas atlikušās dienas, toties mūsu visu mīlulis suns Lācis nesaprata, kāpēc par viņu vairs tā nerūpējas kā līdz šim.

4. augustā direktors aicināja audzinātājus uz sēdi. Pēc pusdienām administrācijas, skolotāju, darbinieku sēdē pārrunājām pēdējās nedēļas darba kārtu. Sprieda, ka mācībām Rietumkrasta latviešu vasaras vidusskolā Kursā vajadzētu ilgt atkal sešas nedēļas; diemžēl pēdējos gados, galvenokārt Dziesmu svētku dēļ mācības notiek īsāku laiku. Lasot skolotāju iesniegtos pārskatus varēja gūt priekšstatu, ko audzēkņi imācījušies šajās piecās nedēļās. Latviešu valodas skolotājs Edvards Hess, galveno vērību pievērsa domrakstiem: kā uzrakstīt labu domrakstu, kādas pareizrakstības kļūdas visbiežāk sastopamas, kādas ir izteiksmes grūtības. Svarīgākais domraksts bija katra absolventa runa izlaiduma vakaram.

Latviešu literatūras stundā E. Hess bija stāstījis par R. Blaumani un skolēni lasījuši noveli „Nāves ēnā”. Nākamā nedēļā pievērsāmies Literatūras chrestomatijai vidusskolām. Mazliet pastāstīju par katru rakstnieku, uz kartes atradām viņu dzimšanas vietu. A grupas audzēkņi lasīja E. Virzas poēmu „Karalis Nameitis”, izsekojām notikumu aprakstiem vēstures avotos, tostarp Vēstures atlantā, zīmējām kartes. Pieminējām arī Senlatvijas valdniekus Visvaldi, Tālivaldi, Lameiķi, Viestartu. Jaunieši tulkoja latviski labāko aprakstu tīmeklī par Nameja gredzenu un

iemācījās, ka gredzens pīts no četrām stieplēm. Lasījām izvilumus no A. Grīna „Nameja gredzens” un „Nameja atgriešanās”, Virzas dzejoļus un viņa dzīves aprakstu, mazliet iepazīstināju ar „Straumēniem”. Noklausījāmies rakstnieces Laimas Muktupāvelas stāstu „Čūska, par kuŗu bija jāraksta atstāstījums”. Domraksti – par pārgājienu uz Sv. Helēnas kalnu, filmu „Rīgas sargi”. Pastāstīju par A. Grīna „Dvēseļu puteni” un A. Čaka „Mūžības skar tie”. Lasījām Ivara Poikāna un Klāva Elsberga dzejoļus, nedaudz pastāstīju par Vizmu Belševicu.

B grupā lasījām Augusta Saulieša „Purvā” un „Aiz sniega un tumsas”, Viļa Plūdona „Atraitnes dēls”, „Tīreļa noslēpums”, „Latvju himna”, „Tev mūžam dzīvot, Latvija”, A. Grīna dzīves stāstu. Iepazīstināju ar „Dvēseļu puteni”, izlasījām „Zemes atjaunotāji” saīsināto variantu, mācījāmies no galvas dzejoļus, runājām par Evas Mārtužas daiļradi, lasījām viņas dzejoļus.

B 1 grupā sākām ar Atmodas un Jaunās strāvas laiku, runājām par Ausekļa – „Beverīnas dziedoni”, „Gaismas pili”, lasījām izvilumus no A. Pumpura poēmas „Lāčplēsis”, E. Veidenbauma, Aspazijas un Raiņa dzejoļus. Lasījām Raiņa lugu „Uguns un nakts”. Noklausījāmies folkloras grupas „Baļķis” tvartu un iemācījāmies no galvas „Ej projām, ledutiņ” un „Divi dienas mežā gāju”.

C grupā gatavojām kartītes ar latviešu rakstnieku vārdu, dzīves vietu, laiku, ievērojamākiem darbiem, lasījām komiku grāmatu par Lāčplēsi. Džeimija Giba lasīja Evas Mārtužas dzejoļus.

C grupai latviešu valodu mācīja arī direktors Dāvis Kaņeps. Vēsturi mācīja Viktors Pūpols, sākot ar pārrunām par notikumiem, kuŗi ietekmē Latvijas politisko un saimniecisko dzīvi. V. Pūpols mācīja arī spēlēt šachu, viņa cītīgākie audzēkņi bija: Andris Matsons, Andris Abermanis, Fēlikss Murrle, Varis Kārklis, Konrāds Leitis.

7. augusta sēdē apskatījām Kursas 2009. gadagrāmatu un secinājām, ka tajā vairāk atspoguļota izklaide, bet nav parādīts, cik cītīgi jaunieši mācījušies un cik daudz paveikuši latviskajās ievirzēs, tāpēc nolēma izdot pielikumu. Vienlaikus bija prieks par jauniešu centību, viņu latviskumu, bet sirdī skumjas par gaidāmo šķiršanos. Centāmies sevi mierināt, ka cits ar citu tiksīmies gan savā dzīvesvietā, gan ciemojoties, gan dažādos latviskos sarīkojumos, gan atkal nākamgad Kursā.

Absolventu vakariņās grūti bija valdīt asaras, bet asaras aizskalo sārņus no mūsu sirdīm un dziedina, lai mēs dzīvē varam saskatīt patiesās vērtības; tādos brīžos esam atklāti cits pret citu, neslēpjoties aiz skaļas jautrības, un varbūt šis ir tas brīdis, kad saikne kursiešu starpā norūdās nepārraujama.

Inguna Galviņa

Vēstule no Bostonas

Kaut dzīvoju otrā ASV krastā, man ļoti patīk lasīt DKLB Informācijas biļetenu. Ziņas un raksti tajā ir aktuāli un interesanti gan par politiku, gan mākslu, gan cilvēkiem kuŗus nepazīstu, bet šādā veidā iepazīstu. Paldies!

Pateicos, ka š. g. 7. numurā rakstā par „...dziesmu, deju un gaviļu dienām Hamiltonā” Astra Moora 15. lpp. pieminēja arī manu tēvu, viņas rakstnieku cēliena galda biedru Valdi Muižnieku un viņa pēkšņo aiziešanu mūžībā tikai dažas dienas pēc šī rakstnieka cēliena. Mans dēls Pēteris stāstīja, ka tēvs arī šai sarīkojumā kā parasti (it kā, lai rakstnieku cēlienā neiemigtu) ierakstīja savā programmā, cikos katrs dzejnieks sāka lasīt un cikos beidza, atzīmējot, kuŗš lasīja ATKAL par ilgu! Diemžēl, tostarp es! Tāpat priecājos, ka klausītāji ir tik vērīgi un atcerējās divus dzejoļus, ko lasīju Dziesmu svētkos Ventūrā, bet tomēr, sevi aizstāvēt, jāmin, ka nākamie divi dzejoļi, ko lasīju Hamiltonā, bija **pavisam** svaigi – pabeigti tikai iepriekšējā vakarā. Tā tad laikam esmu gan „pus-veca” gan „pus-iedvesmota”. Varētu būt sliktāk. Varētu būt „ne cepta, ne vārīta”! Gribu arī piebilst, ka manu vīru sauc Jānis, nevis Pēteris, kaut Pēteri parasti arī ir tīri jauki.

Sarma Muižniece Liepiņa

Vēstule no Sandiego

Vai zināt, kā bija?

Mani vienkārši ņēma

un pārstādīja.

Nu tagad skaitos dienvidu koks.

Šeit laistīta tieku,

Un netrūkst manim ne nieka,

Lai augļi man zaros

sulīgi, saldi būtu.

Tā nu pēta mani un skata.

Un reizēm pat pirkstiņu krata –

Nu kādēļ gan izaug joprojām

tie raupji un cieti?

Bet saknes tās sīkās

un dziļi zemē iesaugušās

Jau palika tajā malā,

Palika lietū un salā.

Un vēl aizvien turu es plecos

Augļus tos pašus vecos.

Un reizēm skumstu

pēc skarbajiem ziemēļu vējiem...

Nina Atvara

Vasaras vidusskolā Kursā jauki, bērnu nometnē Mežotnē vēl jaukāk!

No kreisās: Māra Breinerde, Laila Reimane, Kaija Staško, audzinātāja Aija Matsone, Kristīne Ķivule

Mežotnē bija audzinātāja 4. meiteņu grupai, visas bija no Kalifornijas: Māra Breinerde, Laila Reimane, Kaija Staško un Kristīne Ķivule. Man patika palīdzēt meitenēm gatavot priekšnesumus, aizvest viņas uz nodarbībām – rokdarbu stundām, tautasdejām, dziedāšanas klasi, sporta nodarbībām utt. Katru vakaru es viņām pirms gulētiešanas dziedāju kādu dziesmu. Visas četras meitenes bijas labas draudzenes un ceru, ka tādas viņas būs arī turpmāk.

Es pati atceros, cik skaistas bija manas vasaras bērnu nometnē Mežotnē. Man ir ļoti svarīgi būt kopā ar latviešiem. Rietumkrasta izglītības centrs ir burvīga vieta, kur pavadīt laiku kopā latviskā vidē.

Aija Matsone

Kad no ceļojuma atgriežas sešgadīgais, ieklausīties viņā par ļaunu nenāk arī sešdesmitgadīgajam.

Kad kalnu redz, tas ir jau sasniedzams.

Vis, kas pārdzīvots kopā ar tautu, ir atmiņu vērts.

Austrumu gudrības

No kreisās: Ella Makaulife (McAuliffe), Annija Tetere, Aija Reimane, audzinātāja Ilze Matsone, Aija Hila (Hill), Lilija Pivovarčika (Piwowarczyk), Dina Kuriere (Currier)

Bērnu nometnē Mežotnē par audzinātāju strādāju pirmo gadu. Vairāk nekā desmit gadu pati biju Mežotnes audzēkne. Protams, būt audzintājai ir pilnīgi kas cits – daudz lielāka atbildība un vairāk darba. Biju audzinātāja 1. meiteņu grupai, meitenēm no piecu līdz septiņu gadu vecumam. Katru dienu man bija jā rūpējas, lai meitenes būtu tur, kur viņām jābūt. Viņām bija arī jāpalīdz sagērbties, iztīrīt zobus utt. Mežotnē nodarbību netrūka. Katru dienu gatavojām priekšnesumus ugunsкура vakaram. Meitenēm visvairāk patika dejojot mūsu kopīgi choreografēto deju, skatot dziesmai „Ziema”, ko dzied ansamblis „Prāta vētra”. Dažas meitnes prata labi runāt latviski, bet citām bija jāpiespējas. Centos viņām palīdzēt.

Ilze Matsone

Mīlā Dienvidkalifornijas latviešu sabiedrība!

No sirds vēlamies pateikties visām organizācijām, kuŗas mums piešķīra stipendiju, lai mēs pēdējos četrus gadus varētu apmeklēt vasaras vidusskolu Kursu. Šogad bijām absolventi, tāvad mūsu Kursas vasaras beigušās. Bija skumji atvadīties no Kursas saimes absolventu vakariņās, kuŗās katrs teicām atvadu runu. Nākamā dienā bija Kursas izlaidums. Pēdējo reizi dejojām un dziedājām, būdami Kursas audzēkņi. Sirsnīgs paldies visiem.

Andris, Aija un Ilze Matsoni

Toreiz un tagad

Toreiz, kad vēl nebija televīzijas, ģimenēs dzima vairāk bērnu. visi kopā gāja uz vietējiem sarīkojumiem, kur deju mūziku atskaņoja lieli orķestri, daudzviet notika mūzicēšana mājās, vairāk cilvēku spēlēja kādu mūzikas instrumentu – par to var pārliecināties, skatoties senākas filmas.

Tagad, ja notiek kāds sarīkojums, atbrauc sōlists, kas ved sev līdzīti kastīti, kurā ir ieskaņots orķestris vai kāda mūzikas ansambļa pavadījums. Vienā ziņā ērti, var ietaupīt, jo biļete jāpērk tikai vienam vai pāris sōlistiem, lielais orķestris paliek mājās, mēģina un mācās jaunu skaņdarbu, gatavo un ieskaņo pavadījumu kādam citam sōlistam. Koncertā sōlists paņem mikrofonu, nospiež kādu līdzpaņemtās kastītes pogu un dzied. Šādus koncertus jau klausījāties Rietumkrasta latviešu Dziesmu svētkos Ventūrā, protams, arī agrāk. Reizēm varbūt pat sōlists tikai plāta muti, jo arī viņa dziedājums ir ieskaņots. Ir taču zināms, ka tvartos viegli var samontēt vairāku sōlistu dziedājumu. Reizēm, ja kāds vai kāda nevar „paņemt” augstāko noti, to nočiepj no cita dziedātāja, pat tāda, kas jau sen miris, ja vien viņa dziedājums kādreiz bijis ieskaņots. Mūsdienu tehnikas iespējas var tikai apbrīnot! Droši vien arī kāds mūziķis, piemēram, vijolnieks acu apmānīšanai varētu slidināt lociņu pa stīgām, bet līdzpaņemtā kastītē būtu kāds izcilā vijolnieka Džošuas Bella (Joshua Bell) ieskaņots priekšnesums.

Losandželosā pēc ledainajiem Jāņiem un karstā jūlija un augusta, kad vairākkārt plosījās ugunsgrēki, rudens sarīkojumu sezonu latviešu namā 20. septembrī ievadīja trīs tenori no Latvijas. Parasti citgad ap šo laiku jau nosvinēti latviešu nama svētki.

Tenori Guntars Ruņģis, Nauris Puntulis un Miervaldis Jenčs mums jau pazīstami. Vai šī bija otrā vai jau trešā viņu viesošanās reize latviešu namā? Turneju viņi sāka 29. augustā Ņujorkā, pēc tam iepriecināja Bostonas,

Toronto, Klīvlādes, Detroitas, Kalamazū, Milvoku, Čikāgas, Mineapoles, Sietlas, Sanfrancisko tautiešus. No Losandželas viņi devās uz Linkolnu un Indianapoli, pēdējais koncerts – Vašingtonas latviešu centrā 27. septembrī.

20. septembris bija ļoti karsta diena, dziedoņi iespējams, labprātāk vēlētos doties uz plūdmali. Viņi jau bija paspējuši ienirt Atlantijas okeana un Meksikas līča ūdeņos, noteikti jauki būtu salīdzināt izjūtas, metoties Klusā okeana viļņos. Taču pēc dievkalpojuma nama auto novietošanas laukumā iebrauca arvien vairāk spēkratu, klausītāji nāca un nāca, un tenoriem nekas cits neatlika, kā kāpt uz skatuves.

Agrāk jūsmojām par trim itaļu tenoriem, nesen, skatoties raidījumu *America Got Talent*, varēja iemīlēties trīs Teksasas tenoros (cik tuvu viņiem bija uzvara un miljons dolaru godalga!), viens no dziedātājiem tikpat blonds kā Nauris Puntulis! Latvijā reizēm trim tenoriem piebiedrojas vēl divi – Kārlis Zariņš un Jānis Sproģis. Viņi visi Latvijā ir iemīļoti un slaveni, 2006 gadā izdevuši jauku tvartu ar Ziemsvētku dziesmām.

Latviešu nama zāle pamazām pildījās, bija jauki atkal redzēt kopā tik daudz tautiešu, viens otrs likās vairāk nosirmojis, cits zaudējis svaru, cits kļuvis tā kā brangāks un līdz ar to svešāks, bērni pastiepušies gaŗumā.

Koncerta sākumā pianists Gints Bērziņš spēlēja Emīla Dārziņa „Melanholisko valsī”. Droši vien pianistam spēlēt šo skaņdarbu ir liels vīlinājums, taču, ja dzirdēts, kā to atskaņo Latvijas nacionālais simfōniskais orķestris franču diriģenta Karela Marka Šišona vadībā, kas šo skaņdarbu nosauca par vienu no skaistākajiem pasaulē, tad pianista priekšnesums liekas tāds kā „plīks”. Nekādā ziņā negribu noniecināt G. Bērziņa talantu, taču man labāk patīk šo skaņdarbu klausīties orķestris atskaņojumā, un orķestrim šis skaņdarbs arī oriģināli sacerēts.

Pēc pirmā priekšnesuma cits pēc cita uz skatuves uznāca tenori un dziedāja aizritējušā gadsimta 30. gados iemīļotās operu un operetes ārijas, kā arī pāris dziesmu no tā laika filmām. Toreiz operas un operetes iestudēja latviešu valodā, dzejnieki pēc pasūtītajuma tekstus pārtulkoja, lai klausītāji saprastu, kas uz skatuves notiek, par ko ir runa. Tais laikos pie katra priekšējā krēsla nebija ekrāna vai virs skatuves balta josla, kurā parādījās tulkojums. Pie krēsla, virs skatuves vai malās novietotie (kā Čandlera paviljonā Losandželosā) ekrāni tomēr novērš uzmanību no skatuves, jo tulkojumu ne vienmēr tik žigli var izlasīt.

Tenoriem ir laba dīkcija, varēja labi saprast gan Ž. Bizē operas „Karmena” Hozē, gan Dž. Pučīni operas „Toska” Kavaradosi āriju, kā arī F. Lehāra operes ū dziesmu vārdus. Jāņa Kalniņa opera „Hamlets” Latvijas

Nacionālajā operā pirmo reizi iestudēta 1936. gadā, režisors bija Jānis Zariņš, Hamleta lomā – Mariss Vētra un Nikolajs Vasiļevs, Klaudija – Ādolfs Kaktiņš, Ofēlijas – Erna Kukaine. Padomju okupācijas laikā opera nav iestudēta. Režisors Guntis Gailītis 2004. gadā Bauskas pilsdrupās rīkoja brīvdabas „Hamleta” izrādi – togad pagāja 100 gadu kopš Jāņa Kalniņa dzimšanas (šos faktus uzzināju no Teātra mūzeja darbinieces Ritās Rotkales). Diemžēl neesmu operu redzējusi, bet Hamleta ārija un asprātīgais kapraču duets no šīs operas pārliecināja, ka opera noteikti ir laba. Lieki piebilst, ka pavadījumu visiem desmit tenoru priekšnesumiem Gints Bērziņš spēlēja meistarīgi.

Pārtraukuma laikā apmeklētāji dzīvi tērēja, visiem taču bija jāpārrunā, kā aizritējusi vasara, kur būs, kas darīts, redzēts, satikts. Varēja arī nogaršot Pegijas Tautbes gatavoto buljonu ar zaļumiem un pīrādziņiem.

Otrā daļā tenori vairs neiznāca smokingos, bet gandrīz vai tautastērpos – viņiem gaŗi gaišzili svārki, tādas pašas krāsas bikses, balti krekli un ap kaklu apsiets katram savas krāsas lakatiņš. Programmā bija rakstīts, ka tenori dziedās 11 tautasdziesmas mūziķa Juŗa Kulakova apdarē. Tenoriem dziedot, no mūzikas kastes skanēja dūdu un bungu ansambļa „Auŗi” un stīdzinieku kvarteta (nez kā mūziķus sauc?) pavadījums, kā arī Rĩgas Doma zēnu koŗa balsis, klātienē viņiem piebiedrojās Gints Bērziņš, spēlējot klavieres un akordeonu. Mūziķi lietoja mikrofonus, lai ieskaņojums nepārmāktu viņu dziedājumu. Mutes plātiŗšana vien tā nebija nekādā ziņā – pirmās rindās sēdētāji skaidri redzēja sviedru lāses uz viņu pieres un deniņiem, tātad viņi dziedāja ar pilnu krūti no sirds.

Izskanēja deviņas dažāda rakstura tautasdziesmas – gan skumjas, gan priecĩgas. Pirms devĩtās ar nosaukumu „Tĩli dzeĩvoj muna meĩlĩ” viens no dziedoņiem skaidroja tekstu, piebilzdam, ka Kurzemes pusē, šai dziesmai skanot, klausĩtāji sēŗot kā ūdeni mutē ieņēmuŗi. Tas nu gan nevar būt, kurzemieki taču nav nekādi muŗķi un tĩri labi saprot latgalieŗu izlokŗni. Dr. Juris Cilnis savā laikā bēŗģļu nometnē Vācijā, izlasĩjis visas grāmatas, kādas vien latvieŗu valodā varēja dabūt, sameklēja izdevumus latgalieŗu izlokŗnē un saprata visu, kas tur rakstĩts. Ja latgalieŗu izlokŗsne tik ļoti atkŗŗirtos, tad taču viņŗ neko nebūtu sapratis...

Tenoriem sākot priekŗpēdēŗo dziesmu, latvieŗu nama zālē piepeŗi atskanēja tāda kā pēŗkona dārdoņa, šajā gadalaikā kaut kas pilnĩgi neiespēŗjams. Dārdoņa arvien pastĩprināŗās, tā nāca no mūzikas kastes un, lai kā pianists un tenori pūlēŗās, nekas no tās vairs neatskanēja, tā bija mēma kā zivs. Tāpēŗ, lai nepalĩktu publikai divas dziesmas parādā, mikrofĩni tika atbĩdĩti malā un tenori

nodziedāja „Čuŗi mana lĩgaviņa” un itāļu valodā Luidŗi Denzas (Luigi Denza) 1880. gadā komponēto *Funiculì, funiculà!* ar ŷurnālista Pepino Turko (Peppino Turco) tekstu. Dziesmā apjūsmots pirmais Vezuva kalna funikulieris (kalnu dzelzceļŗ ar trosu vilkmi); diemžēl 1944. gadā vulkāna izvirdumā tas sagruva.

Cik žēl, ka mūzikas kaste nesabojāŗās agrāŗ, tad būtu iespēŗja priecāties par dabiskām mūziķu balsĩm bez pastĩprinātāŗu starpniecĩbas. Stĩŗu instrumentu kvartets spēlē lieliski, Rĩgas Doma zēnu koris dzied brĩniŗķĩŗi, taču domāŗu, ka trĩs tenori vieŗgi var piedziedāt latvieŗu nama zāli ar tautasdziesmām bez jebkādiem pastĩprinātāŗiem. Ieskaņotā pavadĩjuma dēļ tenoriem grūti atkārtot kādu dziesmu, kas publikai seviŗķi patĩkusi. Laikrakstā „Latvija Amerikā” vēstĩts, ka kāda misēķļa dēļ mūzikas kaste nedarbojusi arĩ 4. septembrĩ Toronto, un tautasdziesmu daļu turenieŗi nemaz nedzirdēja. Nav zināms, kā bijis starplaikā citos mūzikas centros lĩdz Losandŗelosai un pēŗ tam. Varbūt tenoriem varēja pievienoties vismaz stĩdzinieku kvartets. Viņŗu instrumenti noteikti nesabojātos, ja nu vienĩŗi, nodoti bagāŗzā, tiktu aizvesti uz citu pilsētu. Ko lasĩtāŗi no visa rakstĩtā var secināt? Raksta autore noŗēlo, ka nav vairs kā „toreiz” – aizritēŗuŗā gadsimta 30. gados, kad vēl nebija nogalināta romantika, netrūka orķestŗa mūziķŗ, sievietes valkāŗa elegantus tēŗpus, cepures un cimdus, vĩrieŗi platmales, kad laikrakstos nebija jālasa lielākoties tikai par nozieŗumiem, jāskatās filmas par vardarbĩbu un seksu, kad cilvēki turēja doto vāŗdu, nebija tik aizdomĩŗi, bija cits priekŗstats par mĩlestĩbu un draudzĩbu, visur galvenais nebija nauda un ārēŗjais spoŗzums... Taču ļoti iespēŗjams, ka viss tas arĩ ir tikai ilūzija, jo toreiz taču arĩ zāle esot bijusi zaļāka, debesis zilākas un sniegs baltāks...

Astra Moora

Foto: Dziesma Tetere

Pēŗ koncerta, no kreisāŗ: Guntars Ruņģis, Nauris Puntulis, pianists Gints Bērziņŗ, Miervaldis Jenčŗ

Tautasdeju kopa „Pērkonītis” atsācis mēģinājumus

Mēģinājumā 13. septembrī. Priekšā: Aurora Zemjāne, Ilze Matsone; 2. r.: Vija Rauda (ar mazo Vasaru), Aija Matsone, vadītāja Dziesma Tetere, Lionda Liepiņa, Agija Vanaga, Monika Freimane; 3. r.: Lāra Tolka, Endija Damroze, Ingūna Šulce; 4. r.: Markus Staško, Kristaps Birznieks, Andris Matsons, Mārtiņš Andersons, Varis Kārklīšs, Karlis Tolks, Kārlis Freimanis, Valdis Puķīte; nav Ilzes Nagaines un Ivara Mičuļa

Tautasdeju kopas „Pērkonītis” vadītāja Dziesma Tetere izsūtīja paziņojumu, ka 13. septembrī notiks pirmais mēģinājums, un aicināja ierasties līdzšinējos, kā arī pieņemt jaunus dejotājus. Dziesma pastāstīja, ka patlaban ir 36 dejotāji un izveidotas trīs dejotāju grupas – pieaugušo, pusaudžu un bērnu grupa. Ir vairāki t. s. puslaika dejotāji, kuŗi dažādu iemeslu dēļ nevarēs apmeklēt visus mēģinājumus, jo viņus ierobežo darbs vai aktīvi projekti. Tie ir Niks Bārs, Alekss Dankers, Agnese Šķēle. Šogad nevarēs piedalīties arī Madara Stinkule, Kaija Dankere un Rolands Bārs. Zaudēti vairāki labi dejotāji, kuŗi studiju dēļ pārcēlušies uz citām pilsētām – Sarma Zemjāne, Liene Kārklīņa, Jāna Freimane, Gatis Šķēle.

Pirmais mēģinājums ilga četras stundas, un pēc tā vienam otram pamatīgi sāpēja kājas, pat Dziesmai Tetei. Pavasarī nolemts rīkot lielāku koncertu latviešu na-

mā. Astoņiem pāriem skatuve ir par mazu, tātad skatītājiem būs jaspiežas, lai daļu zāles atbrīvotu dejotājiem. Programmā pagaidām ir sešas senākas tautasdejas, sešas choreografētas dejas un četras sōlodejas.

Iecerēts kādā nedēļas nogalē aicināt ciemos dejotājus no Sanfrancisko un Sietlas uz draudzības vakaru. Iespējams, 2010. gadu varētu sagaidīt Kursā!

Ikviens, kad vien vēlas dejot, aicināts pievienoties un nākt uz mēģinājumiem

„Pērkonītis” plāno piedalīties XIII vispārējos latviešu Dziesmu svētkos ASV 2012. gadā Milvokos un XXV vispārējos Dziesmu un deju svētkos Latvijā 2013. gadā.

Pēc šiem svētkiem Dziesma domā „pensionēties”, taču grūti ticēt, ka viņa to darīs tik agri. Varbūt, kad meitiņa Annija būs beigusi vidusskolu, taču tas laiks vēl aiz kalniem!

Ar Televīzijas mākslas un zinātņu akadēmijas godalgu *Emmy* apbalvoto latviešu pulciņš vairojas

Šogad *Emmy* godalgai nominēto vārdus vairāk nekā deviņdesmit katēgorijās paziņoja 16. jūlijā, un ar gandarījumu redzējām, ka nominēti divi mūsu sabiedrībā labi pazīstami latvieši – Māris Bērziņš un Jānis Roberts Janavs. Katrā katēgorijā parasti ir 5-6 nominētie, un brīdis pirms aploksnas atvēršanas un uzvarētāja paziņošanas ir bezgala saspringts.

Māris Bērziņš 12. septembrī *Nokia* teātrī saņēma Televīzijas mākslas un zinātņu akadēmijas *Emmy* balvu par izcilu kadru montāžu televīzijas uzvedumam *Project Runway*, ko izrāda raidceļā *Bravo*. Balvu pasniegšanas ceremoniju vadīja divkārtēja *Emmy* balvas ieguvēja Keitija Grifina (Kathy Griffin).

Manuprāt, aktieris var būt jebkuŗš, jo režisors taču pasaka priekšā, kas jādara. Nereti kādai lomai pieaicina cilvēku no ielas, kam nav nekādas pieredzes, un nākamā dienā, kad filma izrādīta televīzijā vai uz lielā ekrāna, viņš pamostas slavens. Uz ekrāna nekad nav redzami kostīmu un grima mākslinieki, gaismas un skaņu tehniķi frizieri, montētāji, komponisti, skatuves iekārtotāji utt. bet bez šīs neredzamās armijas tehnisko darbinieku neviena filma līdz ekrānam nenonāktu. Šo darbu nevar vis darīt jebkuŗš, bet tikai cilvēki ar pieredzi, kuŗi ilgi mācījušies.

Mārim Bērziņam ir 34 gadi, viņš dzimis Sietlā, studēja bioloģiju, Vašingtonas universitātē Baltiešu valodu nodaļā mācījās igauņu valodu, pat aizbrauca uz Igauniju, kuŗ Tartu sešus mēnešus strādāja Ekoloģijas institūtā. Viņa turpmākais liktenis izšķīrās 2001. gadā, kad Māris uz neilgu laiku atbrauca apciemot mātes Anitas brāli Artūru Rūsu. Varbūt Artūrs viņu pamudināja izmēģināt spēkus izklaides industrijā? Protams, bija jāšāk no pašas apakšas, sākumā Māris kollēgām piensies kafiju. Kopā ar seriāla *Survivor* filmētājiem Māris pabijis tālās zemēs – Austrālijā un Afrikā, kur dzīvošana nebija viesnīcā. Pēc 6-7 gadu asistenta darba Mārim uzticēja filmu montāžu, kas ir ļoti piņķerīga, droši vien reizēm gaŗlaicīga nodarbe tumsā un vientulībā. Vai filmas montējot Māris dungo kādu dziesmu, ko iemācīties, dziedot vīru korī „Uzdziedāsim, brāļi!”? Viņa vectēvs, diriģents Leonards Bērziņš bijis priecīgs, uzzinot, ka Māris dzied šajā korī, un, atbraucis uz Losandželosu, reiz noklausījies vienu koncertu. Iebildums viņam bijis vienīgi pret diriģenti sievieti, jo viņam bijusi pārliecība, ka vīru kori var diriģēt tikai vīrietis.

Project Runway veidošanā Māris piedalās trīs gadus. Tajā modes mākslinieki sacenšas, kuŗš izveidos labāko vai interesantāko apģērbu, turklāt jāiekļaujas noteiktā

laikposmā, jāievēro dažādi neparasti norādījumi materiāla izvēlē. Katru nedēļu vienu dalībnieku aizraida. Māris pastāstīja, ka jāstrādā vismaz astoņas nedēļas, lai no milzīgā uzfilmētā materiāla izveidotu stundu gaŗu uzvedumu. Viegls uzdevums nav arī izvēlēties mūziku. Strādāt bijis prieks, jo kollēgas bijuši gudri, talantīgi, valdījušas labas attiecības, visiem bijis viens mērķis – izveidot labu programmu. Pēc balvas saņemšanas Mārim ir labākas darba izredzes, iespēja izvēlēties darīt, kas patīk vairāk. Latviešu namā Māris redzams diezgan bieži, turklāt kolisti un diriģente Laura Rokpelne Mičule viņu gaida atkal atgriežamies ierindā.

Savu draudzeni Diānu viņš vēl nav atvedis parādīt, taču cerams, ka drīz mūs ar viņu iepazīstinās. Māris Bērziņš ir trešais latvietis, kas saņem *Emmy* balvu.

1960. gada 23. jūnijā godalgu saņēma Kurzemes jūrnieka Kārļa Straumera dēls Čārlzs Straumers (1905-1980) par izcilu televīzijas kinematografa darbu, filmējot seriāla *Westinghouse Desilu Playhouse* epizodu *The Untouchables* („Neaizskaramie”).

Māris Bērziņš un Diāna Ngujena (Nguyen) pēc ceremonijas

2001. gada 12. maijā *Emmy* godalgu ieguva Lolita Ritmane Matsone par izciliem panākumiem mūzikas komponēšanā un režijā televīzijas filmai *Batman Beyond*. Lolita vairākkārt atkārtoti nominēta šai balvai.

Emmy godalgas piešķir trīs dažādas organizācijas:

Academy of Television Arts & Sciences (ATAS) par vakara raidījumiem, izņemot sportu;

National Academy of Television Arts & Sciences (NATAS) par dienas izrādēm, sporta, ziņu un dokumentārām programmām; *International Academy of Television Arts & Sciences* par programmām, ko izrāda ārpus ASV.

Televīzijas un radio darbinieki par izcilu darbu var cerēt saņemt arī *Peabody* balvu; *Emmy* galvenokārt piešķir par izklaides raidījumiem. Savukārt filmu industrijā nodarbinātajiem katru gadu piešķir Oskarus, mūzikā – *Grammy*, teātrī – *Tony*.

Pirmo reizi *Emmy* godalgu piešķīra 1949. gada 25. janvārī, ceremonija notika Holivudas atlētu klubā. Televīzijas mākslas un zinātņu akadēmijas godalgas nosaukums *Emmy* atvasināts no *immy*, kā dēvēja agrīnajās profesionālajās televīzijas kamerās lietotās *image orthicon tubes*. *Emmy* attēlota kā spārnota sieviete, kas rokā tur atomu; spārni reprezentē mākslas mūzu, atoms – zinātni, simbolizējot ATAS mērķi – atbalstīt un veicināt televīzijas mākslu un zinātni. Statuetes autors ir televīzijas inženieris Luiss Makmanuss (Louis McManus). Statuete veidota no vara, niķeļa, sudraba un zelta, sveķ četrās un trīs ceturtdaļas mārciņas. *R.S. Owens* kompanijā Čikāgā ik gadu izgatavo 5000 *Emmy* statuetes. Katras statuetes izgatavošana ilgst sešarpus stundu, to rūpīgi nopulē, valkājot cimdus, lai nepaliktu pirkstu nospiedumi.

Pajautāju Mārim, kur viņš domā statueti novietot. Pagaidām tā stāvēt uz galda, bet būšot jāatrod piemērota vieta. Lolitas Ritmanes mājā taču tā arī stāv goda vietā.

Čārlza Straumera godalga glabājas viņa meitas Šerilas mājā Londonā.

Sietlieši Māri uzskata par savējo, viņš dejojis turienes tautasdeju kopā „Trejdeksnītis” un 1993. gadā kopā ar citiem dejojājiem piedalījies Dziesmu svētkos Rīgā. Tagad toties viņš ir mūsējais un tāds droši vien arī paliks. Lūdzu koņa „Uzdziedāsim, brāļi!” diriģentei Laurai Rokpelnei Mičulei Māri raksturot. Viņas vārdi:

„Māris ir brīnišķīgs cilvēks – vienkāršs, izpalīdzīgs, ar lielu humora izjūtu. Un ļoti labs otrais tenors. Vienīgi

žēl, ka viņš ir bijis tik aizņemts un pēdējā laikā nav varējis piedalīties vīru koņa koncertos. Taču viņš teicis, ka vēlas dziedāt arī turpmāk. Mēs pacietīgi gaidīsim Māri atgriežamies vīru koņa rindās. Esmu ļoti lepna un pagodināta, ka mūsu korī ir tik talantīgs dziedātājs.”

Korists Ivars Mičulis atrakstīja: „Māris Bērziņš man ir kā dēls, ar kuņu vienmēr varu sirsnīgi parunāties un saprasties. Ārēji viņš atgādina zēnu, bet jūtams, ka viņš ir gudrs un dziļu jūtu cilvēks. Viņam ir jauks humors, bet viņš spēj būt arī ļoti nopietns. Mēs zinām, ka viņš ir talantīgs un uzņēmīgs. Gribētu viņu biežāk redzēt koņa mēģinājumos, bet mēs saprotam, ka viņa laiks ir ļoti ierobežots.”

Televīzijā vairākas dienas pieminēja balvu piešķiršanas ceremonijas, īpaši nākamo, 20. septembrī, ko vadīja asprātīgais dziedonis Neils Patriks Harris un kuņģa godalgas saņēma režisori un aktieři. Pēdējos gados visas šādas apbalvošanas kļuvušas arī par lielu modes parādi, jo tīmeklī, laikrakstos un žurnālos ievieto labāk un sliktāk tērpto dalībnieku attēli un pamatīgāk apspriež tērpus nekā godalgotu personu veikumu.

Astra Moora

1960. gada 20. jūnijā *Emmy* pasniegšanas ceremoniju NBC studijā Burbankā vadīja Freds Astērs; viņš arī pasniedza godalgu Čārlzam Straumeram

(Foto no ģimenes archīva)

Jauna atmiņu grāmata

Vai mūsu dienās puikas raksta dienasgrāmatu? Kādreiz tā var kļūt par laikmeta dokumentu.

Valdis Fomenko, būdams 15-16 gadu vecs, aprakstīja savas ģimenes likteni vairākās burtnīcās, kuŗas ilgu gadu aizmirstas glabājās skapī. Pirms vairāk nekā desmit gadiem viņš tās atrada un parādīja māsas Gaidas meitai Lindianai Dowlingai, kas tekstu pārtulkoja un izdeva grāmatu. Fomenko ģimēni no Zaķusalas Rīgā

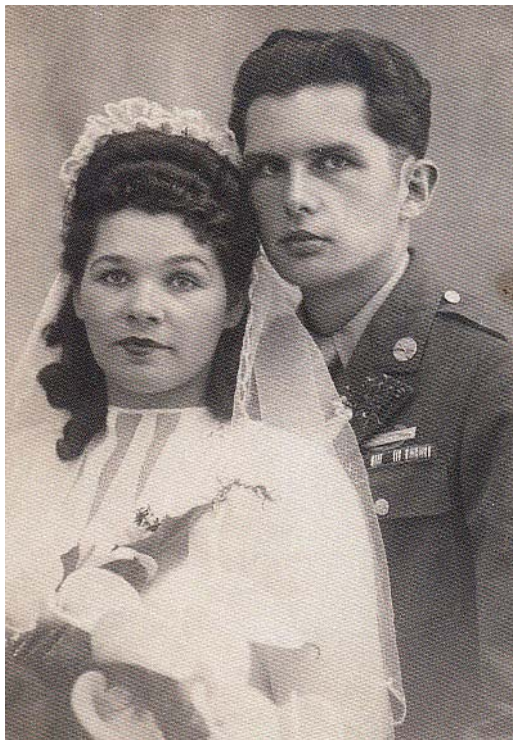
izveda uz Vāciju, vispirms uz Neiminsteri, no turienes uz Dachavas koncentrācijas nometni. Viņiem jau likās, ka pienākusi pēdējā stundiņa, taču ģimenei palaimējās un kārtējo reizi pierādījās, ka labie darbi atmaksājas. Viņus izglāba vācietis, kas Rīgā bija dzīvojis viņu mājā Zaķusalā. Fomenko ģimēni aizveda uz darba nometni Šongauas tuvumā. Kaŗam beidzoties un bēgļu nometnē

nonākot, Valdis kopš 1945. gada 29. septembra līdz gada beigām samērā sīki apraksta ikdienas notikumus – dzīvi kopā ar vairāku tautību iemītniekiem šaurībā, ar kādu gribot negribot jāsamerinās, blēdīgajiem nometņu vadītājiem, mūžīgo izsalkumu, jo pārtikas devas bija ārkārtīgi pieticīgas, zēnu kaujas, vienkāršās izpriecas – gājienus uz kino, dambretes turnīrus, akordeona spēlēšanu, ceļojumus uz tuvējām pilsētām. Nometnē uzplaukst arī pirmā mīlestība. Ar dziļām skumjām Valdis bieži atceras laimīgo bērnību mīļajā Latvijā. Bēgļu gaitu pirmajos gados gandrīz ikviens ticēja, ka pavisam drīz būs iespēja atgriezties. Valdis arī raksta, ka cītīgi katru dienu mācās angļu valodu, un pamazām vien cerības, ka Latvija atkal atgūs neatkarību, izplēn. Pēc laika ģimene pārcēlās uz nometni Altenštatē, kur sadzīves apstākļi bija ciešamāki, Valdis sāka mācīties skolā. Protams, bēgļi svinēja 18. novembri, Latvijas valsts dibināšanas dienu, pirms svinībām gatavoja priekšnesumus. Nākamā apmešanās vieta Fomenko ģimenei bija Kemptene, un dienasgrāmatā pēdējais ieraksts ir 1946. gada 1. maijā – vēl aizvien gaidas, neziņa par nākotni, cerība, ka varbūt tomēr notiks brīnums. Savu dienasgrāmatu Valdis izrotājis ar zīmējumiem, Rīgas skatu un Vācijā apmeklēto vietu pastkartēm, īsts dārgums viņam šķitis dažas pirms gada Rīgā paceltas un starp grāmatu lapām izkaltētas rudens lapas...

Angļu valodā tulkotās grāmatas beigās ir vairākas ģimenes fotografijas. Valdis izceļoja uz Kanadu, brālis Arturs ar sievu Jadvigu, meitu Dzidru un Vācijā dzimu-

Māsa Gaida un brālis Arturs

Vera Fomenko un Ledjards Baldvins (Ledyard Baldwin) kāzu dienā

šo dēlenu Juri, kā arī māsas Vera un Gaida – uz Dienvidkaliforniju. Vera Vācijā apprecējās ar amerikāņu kaŗavīru. Helēna Hofmane atceras, ka Arturs reizēm Hermansonu namā deju vakaros spēlēja akordeonu. Valdis Fomenko grāmatas ievadā raksta, ka Latvijā bijis skauts, māte viņam nopirkusi rovera cepuri, taču to viņam neizdevās valkāt. Vēlāk viņam bijušas citas cepures – būdams tikai 18 gadu vecs, uzlicis galvā smago zeltraču ķiveri, vēlāk valkājis Kanadas galvenās militārās policijas, Kanadas izlūkošanas dienesta darbinieka, Kanadas karaliskās kavalērijas policista, Kanadas krasta apsardzes un glābšanas dienesta darbinieka cepuri. Dzīve Kanadā nebija slikta, tāpat brālim un māsam Losandželosā, tomēr sāpes par zaudēto dzimteni nav zudušas.

Latvijas ozols Dienvidkalifornijā

Visi, kuŗi ciemojušies pie Marutas Langes, viņas pagalmā redzējuši lielo, lepno ozolu, kas atšķiras no citiem Kalifornijas ozoliem. Kopā ar Marutu apsēdāmiešiem zem ozola zariem, un viņa pastāstīja: „1991. gada augustā kopā ar dēliem – 14 gadu veco Jāni un Pēteri, kam bija 11 gadu, aizbraucu uz Latviju apciemot savu tēvu Leonīdu Čakstiņu Cēsu rajona Straupes pagasta „Vilnīšos”. Tēvs slimoja ar plaušu vēzi, nebija lielu cerību, ka viņš varētu atlabt. Ļoti gribēju, lai mani dēli iepazīstas ar savu vectēvu. Vasara bija skaista. Jānis un Pēteris baudīja Latvijas dabu un lauku dzīvi – palīdzēja izdzīt ganībās govīs un aitas, baroja pīles, trušus un citus lopiņus, palīdzēja plaut sienu. Viņi lasīja ogas un kāri tās ēda, tā ka lūpas, zobi un mēle kļuva zila. Viņi iepazīnās ar saviem brālēniem un māsiņām. Viņi redzēja arī pa Vidzemes šoseju braucam smagās padomju automašīnas. Pie tēva mājām atradu nesen izdīgušu ozola asniņu, ko nolēmu izrakt un aizvest piemiņai uz Kaliforniju. Divas nedēļas pēc mūsu atgriešanās ASV sabruka Padomju Savienība. Sešus mēnešus vēlāk tēvs nomira. Ozolu iestādīju pie savas mājas, tas aug jau 18 gadu un ir dzīvs pieminēklis tēvam, manu dēlu vectēvam.”

Maruta man iedeva dzejoli, kuŗā apraksta savas domas un jūtas par šo ozolu.

Zane Ozoliņa

Maruta Lange Ozols

Dižens Latvijas ozols
Manā pagalmā stāv
Kā sentēvu virsaitis stalts,
Un dziļi svešās zemes smiltīs
Savas mūžīgās saknes dzen.

Manā tēva sētā Vidzemē
Tai vasarā, kad Latvijā atkāpās tumsa,
Atvērās zīle – izlīda asniņš..
Trauslais stādiņš trejām lapiņām
Saulītei pretim stiepās.

To rūpīgām rokām es pārvedu,
Līdzās palmām un olīvām stādīju.
Ik rītiņu steidzos raudzīties,
Vai stādiņš būs jau paaudzies,
Vai iedzīvosies jaunā vidē?

Un, par spīti kaltējošiem vējiem,
Mans ozols zaļo un aug.
Kaut kaimiņu zāģu zobi to plēš,
Uz augšu tā lepnie zari slejas –
Par godu tālai dzimtenei.

Latvijas ozols Marutas Langes dārzā

JOCIŅI

Divi vīri Afrikas stepē piepeši ierauga lauvu. Tā stāv desmit metru attālumā kā sastingusi. Viens no vīriem noliecas un sasien stingrāk savu kurpju auklas. Otrs iesmejas un jautā: „Domā, ka varēsi paskriet ātrāk nekā lauva?”

„Nē, bet vismaz ātrāk nekā tu!”

Atklātā Saeimas sēdē uzrunu saka prezidents.
„Cik ilgi prezidents jau runā?” viens apmeklētājs jautā otram.

„Apmēram pusstundu.”

„Un par ko viņš runā?”

„To viņš nesaka.”

Pēteris atgriezies no atvaļinājuma, un mājinieki viņam jautā, kā klājies.

„Šausmīgi. Viesnīcā manas istabas numurs bija 100, un vieninieks no durvju plāksnītes bija nokritis!”

Apsveicam jaunus vecākus – Dairu un Dennisu Papalardo

Krišjānis Papalardo dzimis 4. jūnijā

Andreja Zinberga dāvana Latvijas skolām

Smiltenes novada Variņu pagasta pamatskola saņēmusi negaidītu dāvanu – sāni arī grāmatām. To atverot, skolas direktore Agita Birkenšteina ieraudzīja košas bērnu grāmatas un pavadvēstuli. Pēc Dienvidkalifornijas Daugavas Vanagu apvienības ierosmes skolai 15 bērnu pasaku krāsojamās grāmatas nosūtījis to autors Andrejs Zinbergs. Ilustrācijas zīmējis Teodors Liliensšteins.

„Tas bija ļoti liels pārsteigums, jo nevienam nekas netika ne prasīts, ne lūgts. Prieks, ka ārzemju latvieši domā par mums dzimtenē,” teica A. Birkenšteina. Grāmatas tiks novietotas skolas bibliotēkas plauktos.

Jau agrāk A. Zinbergas sgrāmatas nosūtījis arī Salacgrīvas novada Korģenes pamatskolai, Alūksnes novada Ilzenes pamatskolai, 50 eksemplāru bērnu dārzam Madonas pilsētā, Blaumaņa ielā 19.

Latvijas valsts prezidenta mājā jauns iemītnieks

Latvijas Valsts prezidents Valdis Zatlers 8. septembrī savā Jūrmalas mājoklī žurnālistus iepazīstināja ar jauno iemītnieku – divarpus mēnešu veco kaķēnu Čārliju. Jauno ģimenes mīluli Zatleri atveduši no Līču dzīvnieku patversmes. Kaķēns bijis pamests Biķernieku mežā. Valsts prezidenta ģimene izvēlējusies kaķi, jo bieži ir prom no mājas, un kaķis ir patstāvīgāks nekā suns. Kaķim vārds izvēlēts Čārlijs atbilstīgi raksturam – viņš ir jautrs un dzīvespriecīgs, ne brīdi nestāvot mierā, gluži kā kōmiķis Čārlijs Čaplins. Dienā mincis grib būt pie cilvēkiem, bet pa nakti guļ prezidenta gultas kājgalī un ceļas reizē ar prezidentu. Čārlijs esot visēdājs, viņam garšo gan jogurts, gan krējums, ēd arī gaļu un grauzīšu grauzdīņus. Čārlijam jau bijis nepatīkams piedzīvojums, viņu sadzēlusi lapsene. Zatleru iepriekšējo kaķi Maksī reiz saknābis kovārnīs. Maksī prezidents Valdis Zatlers un Lilīta Zatlere atrada 2007. gada Ziemsvētku laikā. Mazais dzīvnieciņš bija novārdzis un izkāmejījis, acis iekaisušas, viņš nevarēja paiet. Zatleru ģimene kaķēnu paņēma, ilgi kopa un ārstēja. Kaķis atkopās, taču šogad Lieldienās Maksī sabrauca automašīna.

Brīdinājums

Pēdējā laikā pie publiskā vietā novietotām automašīnām to īpašnieki nereti ierauga pie priekšējā vai aizmugures loga piestiprinātu zīmīti. Pamanot šādu zīmīti, kad esat jau iekāpuši auto, nekādā gadījumā nav ieteicams izkāpt, lai to noņemtu, jo tajā brīdī kāds var uzbrukt. Auto durvis ir vaļā, atslēga aizdedzē, dokumenti somā. Kalifornijā šādā veidā nozagts ne viens vien auto!

Latviešu nama trīsdesmit sestā gada svētkos

Latviešu namu Losandželosā ar gaviļēm, iespējams, arī ar taurēm un trompetēm atklāja 1973. gada 15. septembrī. Gadi tikmēr skrējuši kā stirnas, un šogad 3. oktobrī svinējām nama 36. gada svētkus. Parasti gadskārtējam nama svētku piknikam nama pārvaldes darbinieki izdomā kādu tematu un aicina tautiešus ierasties piemērotos kostīmos – esam bijuši pirāti, havajieši, bēgļi, musulmaņi utt., jau aizmirsies, kas vēl, taču to viegli uzzināt, pašķirstot iepriekšējo gadu biļetenus.

Šīgada svētku temats bija „Havaju salās” un tikām aicināti nākt havajiešu tērpos. Daudzi arī bija papulējušies, galvenokārt sievietes, un sameklējušas piemērotas gažas kleitas un tradicionālās ziedu virtenes. Par nieka naudu tās turpat uz vietas varēja arī iegādāties. Rūta Samta visus viesmīlīgi sagaidīja un pārdeva ieejas biļetes. Eduards Reimāns, kā parasti, bija savu uzdevumu augstumos, visu jau laikus sagādājis, stēku un zivs cepšana veicās ātri un bez kļūmēm. Dace Reimane un meitaiņas Daina, Laila un Aija rosījās virtuvē un palīdzēja klāt galdu. Tātad nav jābaidās, ka kādreiz paliksim bez saimniecēm. Bija jauki tikties otrā sarīkojumā pēc vasaras pārtraukuma. Pirmais bija tenoru koncerts, bet pārtraukums pārāk īss, lai visu izrunātu. Tagad mierīgi, mīlojoties ar visādiem gardumiem, varēja pārspriest, ko katrs vasarā piedzīvojis.

Tieši 3. oktobrī „Holivudas blodā” notika Losandželosas filharmonijas orķestra jaunā diriģenta Gustavo Dudamela pirmais koncerts, un ļoti gribējās iet uz to. Koncerts bija bez maksas, biļetes gan jau sen izdalītas, bet, labi papuloties tās varbūt izdotos kaut kā sadabūt.

Jānis Daugavietis, kā solījis, bija atvedis vairākus no vusa galdus, un šīs spēles cienītāji atkal varēja savā starpā pacīkstēties.

Pēc piknika vienam otram pajautāju, kā patikuši šī gada nama svētki. Citi teica, ka bijis jauki tikties, parunāties, savukārt citi jutušies gandrīz kā bērēs. Neviena priekšnesuma, neviena vadītāja, neviena jociņa. Nama pārvaldes priekšnieks tagad ir Aivars Jerumanis, viņa palīgs Valdis Ķeris. Abiem varbūt neienāca prātā, ka varēja uzaicināt jauniešus apmeklētājus iepriecināt ar kādu priekšnesumu. Diemžēl mēs paši esam kļuvuši pārāk kūtri. Vai tad nevarējām uzdejt, kopā padziedāt? Vai turpmāk vienmēr gaidīsim ierodamies dziedātājus Latvijas? Nez vai tas ir labākais atrisinājums. Protams, Latvijā netrūkst ansambļu, kuŗu dalībnieki vēlētos atbraukt, taču arvien grūtāk viesus izmitināt, viņu prasības ir augušas, ne katrreiz iespējams tās izpildīt, tāpēc rodas sarūgtinājums gan viesmāksliniekiem, gan uzņēmējiem. Tātad jādomā, ko darīt, lai nama svētki būtu interesantāki un tautiešiem būtu lielāka vēlēšanās tos apmeklēt.

A. M.

Pateicība un aicinājums

Sirsnīgi pateicos visiem Dienvidkalifornijas tautiešiem, kuŗi atbalstīja mani š. g. 6. jūnijā Eiropas Parlamenta vēlēšanās. Rezultāts bija necerēti labs, tātad kopējiem spēkiem daudz ko varam paveikt. 10. Saeimas vēlēšanas notiks 2010. gada 2. oktobrī, un pēc tām lielākā vai mazākā mērā izšķirsies Latvijas turpmākais liktenis. Vairākumu Saeimā gūsim, ja balsosim par labējām partijām, labējiem spēkiem. Otrreizēju zaudējumu kreisajiem spēkiem mēs nevaram atļauties. Tāpēc mums visiem aktīvi jāpiedās politiskā procesā, lai Latvija kļūtu par patriotiski nacionāli demokrātisku valsti. Visiem Latvijas pavalstniekiem, vienalga, kur viņi dzīvo – Latvijā vai ārzemēs, jāpiedalās vēlēšanās. Valdība būs tāda, kādu mēs ievēlēsim, un sūdzēšanās par to vairs neizturēs kritiku, ja mēs paši nepiedalīsimies vēlēšanās. Pārāk bieži jādzird un jālasa, ka valdība ir slikta, nereaģē uz mūsu iebildumiem utt. Bet kas tad ir vainīgs? Diemžēl mēs paši. Kāda tauta, tāda valdība! Vēlēšanās jāgatavojas laikus. Kas darāms? Visiem LR pavalstniekiem jābūt politiski aktīviem un jāiestājas labējās politiskās partijās. Vēlams visiem labējiem spēkiem apvienoties un saliedēties vienā labējā valstiski patriotiskā grupējumā. Taču galvenais – visiem jāpiedalās Saeimas vēlēšanās 2010. gadā 2. oktobrī. Neviens neko mūsu vietā nedarīs. Būsim apzinīgi un sekosim, kas notiek Latvijā.

Dr. Jānis J. Dimants jaunākais

Kā solīts, namā pie sienas bija Latviešu nama kluba biedru šī gada saraksts. Tie, kuŗi savu vārdu tur neatrod, aicināti samaksāt biedru naudu, un vārds noteikti būs nākamā gada sarakstā!

**Latvijas valsts dibināšanas
91 gada atceres sarīkojums**

1918-2009

15. novembrī plkst. 1.00

**Losandželosas latviešu namā,
1955 Riverside Drive**

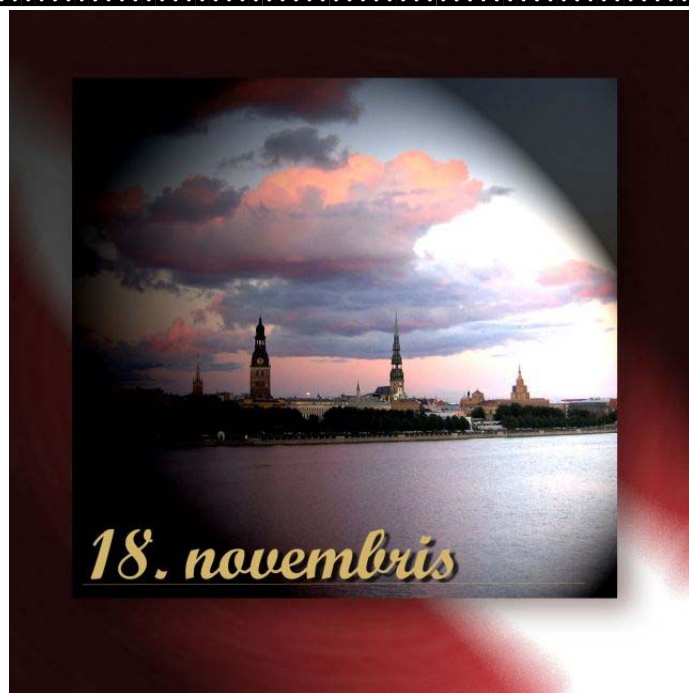

Foto: Guntis Švītiņš

**Svētku runu teiks
Eiropas Parlamenta deputāte
Inese Vaidere**

**Piedalīsies vīru koris „Uzdziedāsim, brāļi!”
diriģentes Lauras Rokpelnes Mičules vadībā;
pianists Juris Žvikovs**

Kafijas galds, uzkodas

**DK latviešu biedrība aicina visus latviešus
apmeklēt šo sarīkojumu**

Ieeja par ziedojumu; bērniem ieeja brīva

Latvijas Republikas vēstniecība ASV

2010. gada 2. oktobrī notiks Latvijas Republikas 10. Saeimas vēlēšanas. Latvijas Republikas Satversme nosaka, ka katram pilntiesīgam Latvijas pavalstniekam, kas vēlēšanu dienā sasniedzis 18 gadu vecumu, ir tiesības balsot. Piedalīšanās vēlēšanās nav tikai tiesības, tas ir arī pienākums pret valsti. Centrālā vēlēšanu komisija jau laikus gatavojas gaidāmajām vēlēšanām un, lai labāk apzinātu vēlētājus ASV, ALA sadarbībā ar Latvijas vēstniecību ASV lūdz piedalīties anonīmā aptaujā, kuŗas mērķis ir apzināt ASV dzīvojošos Latvijas pavalstniekus un viņu vēlmi piedalīties 10. Saeimas vēlēšanās. Aptaujas rezultāti tiks izmantoti vēlēšanu iecirkņu skaita un atrašanās vietu noteikšanā, norādīs uz nepieciešamām izmaiņām vēlēšanu rīkošanā, kā arī veicinās interesi Latvijas pavalstniekos par gaidāmajām vēlēšanām.

1. Vai esat balsstiesīgs Latvijas Republikas pilsonis/e? Jā ___ Nē ___

2. Vai Jums ir derīga Latvijas Republikas pavalstnieka pase, lai varētu piedalīties vēlēšanās?

Jā ___ Nē ___

3. Vai piedalījāties 9. Saeimas vēlēšanās 2006. gadā?

Jā ___ (Pārejiet pie 4. jautājuma)

Nē ___ (Pārejiet pie 5. jautājuma)

4. Balsoju

___ pa pastu; ___ vēlēšanu iecirknī (Kurā? _____)

5. Ja nepiedalījāties, lūdzu, īsi uzrādiet iemeslu

6. Kādi, Jūsaprāt, ir galvenie iemesli Latvijas pavalstnieku ASV neatsaucībai piedalīties vēlēšanās

___ dokumentu, tostarp pases, sūtīšana par pastu (izmaksas, dokumentu drošība);

___ attālums līdz vēlēšanu iecirknim;

___ maza interese par notikumiem Latvijā;

___ cits iemesls (kāds _____)

7. Vai plānojat piedalīties 10. Saeimas vēlēšanās?

Jā ___ (Pārejiet pie 8. jautājuma)

Nē ___ (Pārejiet pie 10. jautājuma)

8. Ja vēlēšanās piedalīsieties, vai balsosit:

___ pa pastu; ___ vēlēšanu iecirknī

9. Ja plānojat balsot iecirknī, cik lielu attālumu esat gatavs/a mērot:

___ mazāk par 25 jūdzēm

___ līdz 200 jūdzēm

___ attālumam nav nozīmes

10. Kas, Jūsaprāt, palielinātu balsotāju skaitu ASV?

11. Kur, Jūsaprāt, būtu jāizvieto informācija par 10. Saeimas vēlēšanām, lai pēc iespējas vairāk Latvijas pavalstnieku ASV par tām uzzinātu?

(Ar 1, 2 un 3 atzīmēt trīs galvenās prioritātes)

___ laikrakstā „Laiks”; ___ latviešu centru izdevumos;

___ ALAs un citu sabiedrisko organizāciju, latviešu centru mājaslapās;

___ jāizsūta informācija par vēlēšanām e-pastā;

___ Latvijas Republikas vēstniecībā Vašingtonā;

___ cits variants (lūdzu, uzrakstīt, kur _____)

Dzimums:

[] sieviete

[] vīrietis

Vecums:

[] līdz 18 gadiem

[] 19-40 gadi

[] 41-60 gadi

[] 61 un vairāk gadu

Dzīvesvieta (pavalsts, pilsēta/ciems):

Lūdzam anketas sūtīt uz Latvijas vēstniecību ASV:

E-pasts: Embassy.usa@mfa.gov.lv

Fakss: +1 202 328 2860

Pasta adrese:

LR vēstniecība ASV

2306 Massachusetts Avenue, NW

Washington, DC, 20008

Mums zudušie

Nikolajs Zvirbulis

1912. g. 12. VIII Rīgā – 2009. g. 3. VII Sandiego

Nikolajs Zvirbulis studēja inženierzinātnes Rīgas Techniskajā institūtā. Vācu okupācijas laikā viņu iesauca Latviešu leģionā. Lielāko daļu kara laika viņš aizvadīja, būdams bumbvedēju pilots. Zvirbuļu ģimene – sieva Austra, bērni Jānis un Dace kara beigās atstāja Latviju un nokļuva Dānijas dienvidos, kur Nikolajs viņus sameklēja. Bēgļu nometnē Dānijā netālu no Kopenhāģenas piedzima meita Baiba. Nikolaju pieņēma darbā par inženieri kuģubūvētavā Ālborgā.

Ģimene 1955. gadā ieeļoja Amerikā un apmetās uz dzīvi Sandiego, Kalifornijā, kur jau dzīvoja Nikolaja māsa Aleksandra un viņas divi bērni.

Nikolajs Zvirbulis strādāja par tehnisko zīmētāju un vakaros mācījās, lai noliktu eksāmenu un varētu stādāt par inženieri. Sekmīgi nokārtojis eksāmenu, viņu pieņēma darbā *National Steel and Shipbuilding Corporation*. Viņš strādāja arī kompanijā *Harco* un ASV karaflotē, līdz 75 gadu vecumā pensionējās.

Pēc piemiņas dievkalpojuma Losandželosā draugi un piederīgie aizbrauca uz *Rose Hills* kapsētu, kur tika svētīta Nikolaja Zvirbuļa pēdējā atdusas vieta

Nikolajs Zvirbulis izplānoja Losandželas latviešu baznīcas gaisa vēsinātāju un ventilācijas sistēmu.

Aizritējušā gadsimta 50. gadu vidū viņš pievienojās korporācijai *Philyronia* un bija tajā ļoti aktīvs. Viņš kļuva par globālo prezidentu un piedalījās korporācijas 75. jubilejas svinībās Rīgā.

2001. gadā Nikolajam Zvirbulim bija sirdstrieka, pēdējos divus sava mūža gadus viņš bija akls, taču viņam pret dzīvi bija pozitīva attieksme, un viņš centās pārvarēt visas grūtības.

Nelaiķi vasarā apbedīja *Rose Hills* kapsētā, *Cypress Lawn* nodaļā, kur jau atdusas daudzi citi latvieši.

Sēro dēls Jānis, meitas Dace un Baiba, četri mazbērni un mazmazmeita.

Piemiņas brīdis aizgājējam notika 12. septembrī Sandiego draudzē, 13. septembrī nelaiķi pieminēja baznīcā Losandželosā

Fotografe Gunta Šķēle-Lujāne piedāvā iemūžināt kāzas, kristības, iesvētības un citus svinīgus gadījumus.

5150 Yarmouth Ave, Apt. 310
Encino, CA 91316

Kabatas tālr.: 818-442-4127

E-pasts: guntaa@gmail.com

<http://picasweb.google.com/guntaa>

Iespiešanas, kopēšanas
un dizaina darbi

Pēteris Brecko

26450 Ruether Ave, Unit 205

Santa Clarita, CA 91350

tālr.: 818-783-4900,

tālrakstis: 818-783-4395;

e-pasts: LandmarkPC@sbcglobal.net

Pegijas pakalpojumi: piedāvāju gatavot cienastu un klāt galdus kāzās, piemiņas dienās, jubilejās.

Var pasūtīt pīrāgus ar speķi vai kāpostiem jebkurā laikā un jebkuram sarīkojumam. Par cenu sazināties ar Pegiju: 10405 Irene St. # 304

Los Angeles, CA 90034

Kabatas tālr.: 310-908-6993

e-pasts: pegijat@inbox.lv

vai: pegijakalninataube@yahoo.com

Darbs māju un logu tīrīšanas uzņēmumā *Orange County, CA*; iespēja nopelnīt 500-700 dol. nedēļā; apmāca, ja darbā nav pieredzes. Iespēja baudīt Kalifornijas jaukumus un strādāt; tālr.: 949-588-5835 vai 949-290-3122

Latvieši iekaro Mētropolitēna operu

Ņujorkas Mētropolitēna operas tiešraidē nereti var noskatīties kinoteātros. Programma atrodama tīmeklī: www.Allaboutopera.com (Met HD Broadcast Schedule 2009/2010).

7. novembrī Dž. Pučīni operas „Turandota” izrādē pie diriģenta pulsts būs Andris Nelsons; 16. janvārī operā „Karmena” galveno lomu tēlos Elīna Garanča. Tīmeklī ir ziņas par kinoteātriem, kurus iespējams noskatīties tiešraides. Biļešu cena \$22, pensionāriem \$20.

Maija Kovaļevska Mētropolitēna operā viesosies janvārī, februārī, aprīlī un maijā, tēlojot verdzenes Liu lomu Dž Pučīni operā „Turandota” un Mikaēlas lomu operā Ž. Bizē „Karmena”.

Aleksandrs Antoņenko novembrī tēlos Dž. Pučīni viencēlienu operu triptichā – *Il trittico* (Apmetnis. Māsa Anželika. Džanni Ski-ki). Diemžēl šīm izrādēm tiešraides kinoteātros nebūs.

MĀKSLAS FOTOGRAFIJA
TEV UN TAVAI ĢIMENEI
www.fotograafe.com

Angļu valodu var mācīties bez maksas: www.USALearns.org
Informācija: John Fleischman,
tālr.: 916-228-2582
e-pasts: jfleischman@scoe.net

Galerija *Baltic Crossroads*
3929 Fountain Ave,
Los Angeles, CA 90029
Tālr.: 323-664-6216; 818-653-9961
Galerija slēgta pirmdienās

Exhibition

featured artist @
NORBERTELLEN
GALLERY

215 W. 6th Street, Suite 110

Los Angeles, CA 90014

(818) 662-5041

SB Manhattan Building
Gallery Row - Historic Core District - Downtown LA

Downtown LA Art Walk
2nd Thursday of Every Month 12noon - 9pm

Par vectēvu Ādamu un „atbrīvotājiem”

Laika gaitā vectēvs Ādams kļuva vecāks. Neko daudz neslimoja, tomēr kļuva vārgāks. Vienreiz mani piesaucis pie sevis, teica: „Tu vot ko, aizbrauc uz Ludzu pie daktera Voiniča un pajautā, ko es drīkstu ēst. Vai, piemēram, konservus, šprotes, sardīnes, desas, kūpinātu gaļu es drīkstu ēst?” Iedeva man arī savu zāļu recepti, lai Voiničs zinātu, ap ko lieta grozās. Voiničs vectēvu atcerējās un pateica: „Ēst drīkst visu, vienīgi jāatturas no sālīta (siļķēm, ķilavām) un no trekniem ēdieniem (kūpināta speķa, sālīta speķa). Taču kādu nakti vectēvs aizgāja. Kas īsti viņam kaitēja, to tā arī neuzzināja. To reiz jau sekcijas pēc nāves netaisīja.

Visi vorkalieši vectēvu izvadīja, arī radi sabrauca. Un tā vectēvs devās pa to pašu ceļu, pa ko daudzas paaudzes gāja. Nukšu baznīcā notika sēru dievkalpojums. Uz kapiem, kā jau kārtīgu katoli, pavadīja ar baznīcas karogiem. Vectēvu guldīja blakus dēlam. Te bija ar zilu sētiņu iežogots laukumiņš, kas domāts arī pārējiem piederīgajiem. Gadījās citādi. Sētiņas stabi nopuva, sētiņa apgāzās. Kapu apkopēji, uzpošot kapus, to novāca. Neizmantoto zemi paņēma citi. Apmēram pēc sešiem mēnešiem meitas Veras vīrs Pāvils Rutkovskis atveda no Ludzas kapakmeni ar krustu, ko uzlika uz vectēva kapa. Tā tas tur stāv arī šodien.

Kad pavadītāji bija atgriezušies atpakaļ uz bēru namu un bēru mielastu nobaudījuši, piecēlās Apaļors Skruļs un teica: „Dārgie vorkalieši! Mums pašā Vorkaļu centrā stāvēja krusts, bet tagad tas nogāzies un iznīcis. Vajadzētu to pašiem uzcelt par jaunu!” Visi tam piekrita. Mans tēvs apsoliņās jauno krustu nokrāsot. Tomēr to krustu neuzcēla. Nāca okupācijas viena pēc otras. Nāca kaŗš ar visām sekām. Tas Kungs šo apņemšanos tomēr ievēroja. Citur jauni cilvēki pa kaŗa laiku bija nopļauti kā ar izkapti, vorkalieši tomēr kaŗā bija mazāk cietuši.

Vectēva meita Vera bija precējusies ar Pāvilu Rutkovski. Rutkovsku nams atradās Ludzā, Kr. Barona ielā iepretī cietumam. Mājas īpašnieks un saimnieks bija Veras vīra tēvs Nikolajs. Ilgus gadus viņš bija Ludzas pilsētas galva. Gandrīz visu mūžu bija biedrs Ludzas ugunsdzēsējos. Pats vairs vecuma dēļ dzēst nevarēja, taču ļoti labi pārzināja ugunsgrēka dzēšanas organizātorisko pusi. Nomira kaŗa pēdējā gadā. Viņa kundze bija ļoti inteliģenta un labsirdīga. Nomira pēc kaŗa.

Ignacijs bija Nikolaja brālis, ilgus gadus ierēdnis pilsētas valdē. Jaunībā bija liels mednieks. Bija palicis neprecējies. Par viņu stāstīja, ka viņam bija kāda līgava, ko viņš gribēja precēt, taču it kā reliģisku iemeslu dēļ viņa un viņas vecāki nepiekrita. Rutkovski visi bija katoli. Precot citas ticības piederīgo, tiek prasīts, lai sieva

pāriet vīra ticībā. To viņas vecāki nepieļāva. Turpretī Ignacijam pāriet viņas ticībā nepieļāva Ignacija vecāki. Tā viņš palika neprecējies. Taču līdz sirmam vecumam viņi viens otru jubilejās apsveica un satikās. Ignacijs nomira 1944. g. pavasarī.

Pēdējā bija Eleonora (tante Ļoļa), Nikolaja un Ignacija māsa. Viņa visu mūžu nodzīvoja Rutkovsku namā virtuvē pie katliem, pannām, un veļas baļļām. Nomira pēc kaŗa. Bija neprecēta. Šeit jāpiezīmē, ka visa Rutkovsku dzimta bija poļu tautības. Lai nodrošinātu stabilitāku stāvokli sabiedrībā, Pāvils (visjaunākais) iestājās aizsargu organizācijā. Bija ķīmisko kaujas vielu instruktors. Abi ar sievu Veru strādāja par skolotājiem un tā nostrādāja līdz krievu kaŗaspēka iebrukumam. Bet arī pēc krievu iebrukuma turpināja strādāt. Vajadzēja tikai uzmanīties nevienam neko neteikt un nekritizēt valdību.

Rutkovsku nama vienā istabā tika iemitināti sarkanarmijas komandieri, kuŗi bija jāapgādā arī ar gultas veļu, spilveniem, segām. Tante Ļoļa centās laikus izslaucīt un sakopt istabu, bet komandieri negribēja viņu laist iekšā. Nākamā dienā pie durvīm bija pierīkota piekaramā atslēga. Taču vienu dienu ieradās telefonisti, lai ievilkto telefonu. Durvis uz brīdi bija palikušas vaļā, un tante Ļoļa iebāzās pa durvīm iekšā. Un ko viņa ieraudzīja? – Šausmas! Skaistās segas, spilveni un sniegbaltā veļa bija pazudusi... Uzklātas bija savalkātas zaldātu segas. Spilvendrānas un gultas veļa bija galīgi pelēka un ar armijas zīmogiem. Paši spilveni bija lieli un dūnām pildīti, tagad to vietā ar vati piebāzti maišeļi... Un kāda smaka bija istabā! Tā varētu būt gumijas smaka, sviedru smaka un machorkas smaka. Pīpējuši turpat istabā, „končikus” metuši puķu podos. Jā, „tovarišiem” bija gan augsta kultūra! Tante Ļoļa klusībā pat apraudājās.

Par laimi kaŗaspēka daļa, kuŗā dienēja abi komandieri, drīz pārcēlās kaut kur tālāk. Runāja, ka uz Vācijas pierobežu. Tai līdzī aizbrauca arī viņi. Aizbraukšana noritēja naktī pa tumsu. Otrā rītā tante Ļoļa slaucīja, berza un tīrīja istabu, līdz to daudz maz dabūja kārtībā. Grīdas krāsa pa tiem dažiem mēnešiem bija tā noberzta, ka prasījās pēc pārkrāsošanas. Lieta tāda, ka komandieri savus lielos zābakus, dzīvojot pa istabu nevilka nost un, tādā veidā, beržot pašu ienestās smiltis, krāsu ātri noberza. Pāvils, būdams ķīmiķis, pārnesa no skolas kaut kādu smirdošu šķidrums, ar ko istabu izdezinficēja un visus kukaiņus iznīdēja. Pēc visa tā steidzīgi šinī istabā ielaida dzīvot divas skolnieces. Tas būtu īss pastāsts par sadzīviskajām temām pēc Latvijas „atbrīvošanas” 1940. gadā.

Lucians Nukša

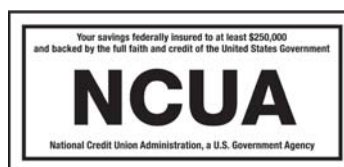
Celebrating 40 years of service !

- ATM cards
- Savings and Checking Accounts
- Loans - Personal, Auto, Real Estate, and Business Loans
- Wire Transfers in the US and Worldwide
- Free life insurance up to \$2,000.
- IRA - Traditional, Roth, CESA
- Share Certificates - 6, 12, 18, 24, and 36 months
- Social Security, Payroll and other Direct Deposits

Hours: Monday - Friday 9 a.m. to 5 p.m.
Saturday 9 a.m. to 1 p.m.
www.clcu.org

2806 Santa Monica Blvd.
Santa Monica, CA 90404
Phone: (310) 828-7095
Fax: (310) 828-0891

California Lithuanian
Credit Union is an

Henrijs Flinns piedāvā izremontēt māsaimniecības priekšmetus – gludekļus, kafijas automātus, lampas, mikroviļņu krāsnis, pulksteņus, mēbeles u. c. Ikvienam, kam ir kas labojams, ko nevēlas izmest, jo bojātā manta ir mīla piemiņa, dāvana, var atstāt to latviešu namā un uzrakstīt zīmīti
Hank's Repair Service; tālr.: 858-716-9470;
e-pasts: Hankster6@san.rr.com

Tulkojumu birojs: www.Filologi.lv
Tulkošanas pakalpojumi: notāriāli apstiprināti tulkojumi, stila un teksta korekcijas, sinchronā konferenču tulkošana

Latvijā iznākušās grāmatas var iegādāties tīmekļa grāmatnīcā: www.kukii.lv
Jāņa Rozes grāmatnīcā: www.jr.lv
Valtera un Rapas apgādā: www.valtersunrapa.lv

Orange County Plastic Surgery
Juris Bunkis, M.D., F.A.C.S.
30212 Tomas Suite 275
Rancho Santa Margarita,
CA 92688
Phone: 949-888-9700
www.ocps.com

NEKUSTAMĀ ĪPAŠUMA PIRKŠANA, PĀRDOŠANA UN IZĪRĒŠANA

PALĪDZĪBA, MAINOT DZĪVESVIETU AMERIKĀ VAI PĀRCEĻOTIES UZ LATVIJU; BEZMAKSAS KONSULTĀCIJAS: MĀJAS VĒRTĪBAS NOTEIKŠANA DAŽU STUNDU LAIKĀ; MĀJAS SAGATAVOŠANA PĀRDOŠANAI; TIRGUS TENDENČU ANALĪZE; KVALIFIKĀCIJA AIZŅĒMUMIEM MĀJU PIRKŠANAI, PĀRFINANCĒŠANA, U. C. IKVIENU LAIPNI KONSULTĒS UN PALĪDZĒS NOKĀRTOT DARĪJUMU NEKUSTAMO ĪPAŠUMU EKSPERTS: MĀRTIŅŠ LEIKARTS
tālr.: 310-717-7577 e-pasts; martin@shorewood.com

Džema Moora atmiņu stāsts

Katra dzīve ir... kā romāns

5. turpinājums

1957. gadā jau biju pieņēmis Venecuēlas pavalstniecību, un visiem pavalstniekiem bija jāpieteicas armijā.

Arī laikā, kad studēju, turpinājās visādi nemieri, un tādās reizēs mācības universitātē nenotika. Reiz uz Venecuēlu atbrauca Ričards Niksons, kas toreiz bija ASV viceprezidents. Taču viņu neuzņēma viesmīlīgi, bet gan daudzviet apmētāja ar vecām olām un tomātiem.

Venecuēlas latvieši centās tikt uz zaļa zara, lai gan svešā zemē, neprotot valodu, viegli tas nebūt nebija. Katrs centās izsisties uz augšu kā prazdams, strādāja dažādus darbus. Vilis Vītols nodarbojās ar tirdzniecību, viņš pārdeva dažādas sadzīves mantas indiāņiem. Grīslis bija dabūjis darbu kādā spiestuvē. Reiz, pavairāk iedzēris, viņš gāja pa Latviešu ielu, klaigādams, ka Moors ir blēdis – pērk dārgāk un pārdod lētāk. Viņš aizmirsa, ka tēvs saldumus, ko nopirka vairumā, pieveda klientiem klāt ar auto, kas piederēja firmas īpašniekiem bija jānomaksā. Grīslis pats spiestuvē, kuņā strādāja, paklusām izjauca kādu iespiedmašīnu un pa daļām pārveda uz māju, jo, iespējams, gribēja dibināt pats savu iespiešanas uzņēmumu. Viņš taču varēja sarunāt ar uzņēmuma īpašniekiem un iespiedmašīnu nopirkt uz nomaksu, jo to droši vien nelietoja un pārāk dārga tā nevarēja būt. Iespējams, Grīslis nodeva darbabiedri, un iespiedmašīna bija jāatved atpakaļ. Nekādu sodu viņam, šķiet, nepiesprieda.

Karakasā bija trīs latvieši ar uzvārdu Ozols un, lai varētu atšķirt, viņiem bija iesaukas – jau pieminēto Leo Ozolu sauca par filmu Ozolu, Rūdolfu Ozolu, kam bija kuplas ūsas, par ūsiņu Ozolu un Frici Ozolu par cukurvates Ozolu vai arī par klibo Ozolu, jo viņš kliboja. Fricis Ozols pa Karakasas centra ielām bīdīja ratiņus un par lētu naudu pārdeva cukurvati. Varbūt viņš tīri labi nopelnīja, jo no vienas karotes cukura varēja iegūt lielu daudzumu cukurvates, ko iekrāsoja dažādās krāsās. Bērniem tā vareni garšoja. Rūdolf Ozols bija agronoms, bieži brauca ārpus Karakasas dažādos darbos.

Armands Valdmanis man piedāvāja salabot modinātājpulkstenu, jo viņa tēvs Rīgā bijis pulksteņmeistars, Marijas ielā viņam piederēja liels veikals. Pēc ilgāka laika viņš atnesa man pulksteni atpakaļ izjauktu un nesalabotu. Reiz Valdmanis kopā ar Viktoru Kalvi bija aizgājis uz restorānu, nenorunājot, kas par cienastu maksās. Izrādījās, naudas nav ne vienam, ne otram, un viņiem bija jāatlīdzina par vakariņām, mazgājot traukus. Kādu dienu Valdmanis ienāca pie mātes gauži nobēdājis un stāstīja, ka izcepis stēku, iegājis blakustelpā pēc sāls un garšvielām, bet tikmēr klaidonis kaķis

uzlēcis uz galda, paķēris stēku un ieskrējis krūmos. Valdmanis redzējis nozibam tikai kaķa asti. Viņam bija iesauka „bolītis”, jo viņš bieži mēdza teikt: „Kaut man būtu piecsimt bolīšu, tad es pasāktu to vai šito...” Piecsimt bolivaru tolaik bija apmēram 200 dolaru, nekāda lielā summa, tātad nez vai ar to varētu sākt lielu uzņēmējdarbību.

Rolandu Rapu citi sauca par „sarkano”, jo kāds bija novērojis, ka viņš ieiet krievu vēstniecībā. Taču viņš gāja pēc avīzēm, jo tur bez maksas varēja dabūt laikrakstu „Cīņa”. Tas gan bija komunistu izdevums, bet tur bija ziņas par Latviju. Turklāt avīzes vienmēr lieti noderēja.

Karakasā latviešiem bija sava folklorā, nostāsti, kuri izplatījās no mutes mutē. Studēju kopā ar inženiera Vanaga dēlu. Vanagi dzīvoja Šopēna ielā. Stāstīja, ka reiz inženieris Vanags, pavairāk iedzēris, pa lidmašīnas salonu staigājis bez biksēm. Mūsdienās viņš būtu uz vietas arestēts, toreiz citi par viņu tikai uzjautrinājās. Reiz viņš bija pailgāk sēdējis restorānā, pat līdz tā slēgšanai un, mājās ejot, uzaicināja sev līdzī visu orķestri un sarīkoja sievai, zobārstei Vanagai pie mājas koncertu, varbūt gribēdams tādējādi pieglaimoties vai izpirkt grēkus.

Ļoti gudra sieviete bija Alma Puršele. Viņa bija iegādājusies vairākus īpašumus, dažus pārvaldīja viņas dēli un znots. Viņa pati dzīvoja pašā Karakasas centrā, kur bija nopirkusi šauru zemes strēmeli starp daudzstāvu ēkam un uzcēlusi moteli, kur varēja apmesties uz ilgāku vai īsāku laiku. Reizēm tur iegriezās arī slaveņais zelta meklētājs Aleksandrs Laime, kas parasti uzturējās džungļos.

Alma Puršele lielākoties pieņēma darbā latviešus, ja vajadzēja ko remontēt vai izlabot. Darbus viņa pati arī

Gunša Rapas kristības 1952. gada 1. septembrī; no kreisās: Elfa Ozola, Rūdolf Ozols, Edgars Moors, Gerda Moora, Džems Moors, Guntis Rapa, Leo Ozols, Skaidrita Rapa, Rolands Rapa

pārraudzīja. Piemēram, kad salīgtais latvietis, vārdā Ķiploks, kaut ko mūrēja, viņa sēdēja vai visu dienu un uzmanīja, lai darbs tiktu kārtīgi paveikts.

Vītoli, Saddes, Kēzes un Rācenis dzīvoja Karakasas labākā rajonā, kur ielas bija asfaltētas. Latviešu ielā lietus laikā reizēm bija tādi dubļi, ka pa lēzeno kalnu uzbraukt nebija ko domāt, auto bija jāatstāj lejā. Runāja, ka katru gadu vērienīgi tiek svinēta Vītola kundzes Valentīnas vārdadiena, uz kuŗu ielūdzot daudz augstu un smalku viesu. Protams, svinības rīkoja arī *Alta Vista* rajona latvieši. Rolandam un Skaidrītei Rapām bija trīs bērni – Arnis, Guntis un Rita. Rapas manu māti uzai- cināja būt par Gunša krustmāti. Rolands Rapa ar savu 1939. gada buiku vadāja tēvu pie klientiem, kamēr firmas īpašnieki viņam vēl nebija nopirkusi auto. Viņš pats buiku arī laboja, mēs stundām runājām, un no viņa daudz ko iemācījos. Vēlāk Rolands dabūja mērnieka darbu Kalabozo, kādus 200 km no Karakasas un pār- cēlās uz turieni ar visu ģimeni. Skaidrītes Rapas tēvs, ārsts Edvarts Saule strādāja iekšzemē, pie pacientiem viņš brauca ar džīpu, ko bieži vadīja viņa 14 gadu vecā meita Eduarda, iesaukta par Dūdu. Zinīga medicīnā bija arī Saule sieva Līlija, jo ārsta sieva laika gaitā bez šau- bām daudz ko iemācās. Karaksā ārstu netrūka, tāpēc

iebraucējiem bija jādodas uz attālākiem apgabaliem, kur vietējie strādāt negribēja. Iekšzemē strādāja arī ārsts Augusts Krastiņš, mātes ārsts Rīgā. Aizgājis pensijā, viņš pārcēlās pie sieva brāļa Nikolaja Jēruma uz Karakasu. Liela cieņa man radās pret Almas Puršeles dēlu Jarselu Puršelu, kas man šķita apķērīgs un izveicīgs. Taču reiz viņš gribēja, lai pievienojos „ķēdes vēstulēm” un rādīja čekus, ko esot jau saņēmis no daudzām vietām. Var jau būt, ka kāds sākumā arī cik necik saņēma, taču viņa aicinājumam neatsaucos, un Jarsels uz mani no- skaitās. Venecuēlā viņš sāka studēt, elektrotehnikas studijas pabeidza Fortveinā (Fort Wayne) Indianas pa- valstī. Viņš atsūtīja man izgriezumu no vietējās avīzēs, kuŗā bija aprakstīti viņa dažādie piedzīvojumi. Vācu okupācijas laikā viņš Rīgā bija uzkāpis uz kāda sveš- zemju kuģa, pieņemts darbā par matrozi un apbraukājis vairākas valstis, līdz nokļuvis Brazīlijā, kur satika citus savas lielās ģimenes locekļus. Puršelu ģimene, lai izvai- rītos no dēlu iesaukšanas vācu armijā, aizbrauca uz Franciju, no turienes uz Maroku, pēc tam uz Brazīliju, vēlāk uz Venecuēlu, pēdīgi uz ASV. Tagad Jarsels dzīvo Teksasā, Ziemsvētkos apmaināmies apsveikumiem, reizēm viņam piezvanu, taču latviski viņš nezin kāpēc vairs nevēlas runāt.

Turpinājums sekos

Ritas un Arņa Rapas kristības Kalabozo 1957. gadā. Priekšā no kreisās: Guntis Rapa, Vilnis Ozols, Arnis Rapa, Rita Rapa; aizmugurē: Līlija Saule, Gio Saule, Edgars Moors, Oskars Krupinskis, Elfa Ozola, mācītājs Alfrēds Gulbis, Ārija Melnbārde, Skaidrīte Rapa, Gerda Moora, Jarsels Puršels, Alma Puršele, Vigo Saule

Draudzes Ziņas

Foto Dāvis Kaņeps

Liepājas Lutera baznīca

DRAUDZES AMATPERSONAS

Dr. māc. Dāvis Kaņeps: 1927 Riverside Drive, Los Angeles, CA 90039	310-621-9572
Draudzes priekšnieka vieta ir vakanta	
Kasiere Tamāra Rūse: 31 Laguna Woods Dr., Laguna Niguel, CA 92677	949-443-2150
Sekretāre Daina Ābele: 2908-B Camino Capistrano, San Clemente, CA 92672	949-443-5170
Dāmu kom. priekšiece Liene Linde: 29 Sunset Ave., #1, Venice, CA 90291	310-396-5244
Dāmu kom. kasiere Viola Lāce: 2890 Tiffany Lane, Simi Valley, CA 93063	805-522-0185

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU EV. LUT. DRAUDZES IZDEVUMS

Draudzes dzīves kalendārs novembrim

1. novembrī plkst. 11.00 dievkalpojums ar dievgaldu – Ticības atjaunošanas svētdiena;
aizlūgšim par Hamiltonas Kristus draudzi (prāv. Ivars Gaide)
un Tukuma draudzi (māc. Mārcis Zeiferts, māc. Kaspars Kovaļovs)

8. novembrī plkst. 11.00 dievkalpojums – 23. svētdiena pēc Vasarsvētkiem;
aizlūgšim par Hanoveras draudzi (diak. Laima Urdze)
un par Turaidas draudzi (māc. Vaira Bitēna)

15. novembrī plkst. 11.00 Latvijas valsts dibināšanas atceres dievkalpojums;
aizlūgšim par Hamburgas draudzi (māc. Imants Alksnis, diak. Laima Urdze)
un Ugāles draudzi (palīgmāc. Jānis Kalniņš)

22. novembrī plkst. 11.00 mirušo piemiņas dievkalpojums ar dievgaldu;
aizlūgšim par Halstahammaras kopu (Zviedrijā) (māc. Dr. Normunds Kamergrauzis)
un Ulmales-Labraga draudzi (māc. Ojārs Freimanis)

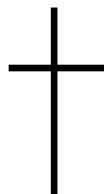
29. novembrī plkst. 11.00 dievkalpojums – Adventa pirmā svētdiena;
aizlūgšim par Grandrapīdu draudzi (māc. Ilze Larsena)
un Umurgas draudzi (māc. p. i. Ivanda Ceijere)
Pēc dievkalpojuma pensionāru eglīte

Visi nevar būt kungi. Visi var būt kalpi.

Māc. Juris Rubenis

Dievkalpojumu statistika

Datums	dalībnieki	dievgaldniekikollekte	skolas saime	caurmēra devums	piezīmes
13. sept.	45	22	\$321.00	\$7.13	
20.sept.	33		\$359.00	\$10.88	
27. sept.	23	21	\$312.00	\$13.57	
4. okt.	12	9	\$202.00	26	\$16.83 Pļaujas svētki

**Ja man būtu rītausmas spārni un es nolaistos jūras malā, tad arī
tur mani vadītu Tava roka, un tava labā roka mani turētu.**
Ps 139, 9-10

Rita Pētersone (dz. Medne)

**dzimusi 1913. gada 29. aprīlī Madonā,
mirusi 2009. gada 24. septembrī Montrose**

Nelaiķes pelnu urnu novietos Brāļu kapos Katskiļos, Ņujorkas pavalstī

Mācītāja ievadraksts, Latvijas valsts dibināšanas atceres dienu gaidot

Iesākumā bija Vārds. Jāņa 1,1

Ar domu var apgāzt valsti. Tā raksta māc. Juris Rubenis savā grāmtā „Domas un līdzības”. Tas ir iespaidīgs secinājums, jo pēc šādas rīcības ir uzvarētāji un zaudētāji. No domas izveidojas kas jauns, bet vecais tiek samīdīts līdz nepazīšanai. Kāds pēc šādām pārmaiņām kļūst varens, cits pakļauts.

Patiesi varens cilvēks izmantos savu varu, lai īstenotu nodomāto ļoti aprēķinātā veidā. Jo, ja viņš grasās gāzt valsti, savu zvērisko instinktu vadīts, tad droši vien vēlas iznīcināt savus pretiniekus! Taču, ja viņš pārdomā un meklē padomu, viņš rīkosies citādi. Šī ir pamatjēga Vārdam. Tā ir doma, kas gatava veidot vai radīt. Tā ziņā iemeslus, kapēc tā grib rīkoties. Tā saudzē visu saudzējamo. Tā nav par iznīcināšanu.

Ja varena domā saudzēt dzīvību, tad, cerams, viņš būs savu pretinieku iemantojis. Sakāmvārds māca: paturi draugus cieši sev klāt; turī savus ienaidniekus vēl ciešāk sev klāt! Tātad tas, kas bija gāzts, iznīcināts, bet tomēr atstāts dzīvs, ir iemantots. Un cerams, Vārds atrod veidu, kā arī pretinieku var iesaistīt turpmākā radīšanas procesā.

Prāgmatīķis jautās: bet vai cilvēks var mierā dzīvot pēc lielās Apgāšanas? Nav teikts, ka izdevīgā brīdī pakļautais nesāk pie sevis domāt, kā viņš varēs no jauna iekarot to, kas bija apgāzts – pazaudēts. Varenam vienmēr jādomā. Ir mazāk iespēju, ka jauno iekārtu gāzīs. Ja tā ir patiesi brīva. Tas ir kā cīņa pret Dievu. Dievs ir pilnīgi brīvs un var darīt, kā Viņam tīk. Kam ir tāds domu spēks, kas varētu gāzt Dieva vareniību? Neviens šo cīņu neuzvarēs! Un, pat ja cilvēks pūlētos... kas tiks panākts? Novēršanās no Dieva ir vienīgais veids, kā pret Dievu cīnīties. Izrādīt Viņam vienaldzību. Tas Dievu ievaino un Viņu sāpina, bet tas Die-

vu negāž. Dievs tāpat paliks savā vietā, jo Dievs ir mūžīgs.

Dievs patiesi ir mūsu draugs, jo vienīgi Viņš ar savu Domu spēj mūs atbrīvot. Viņš ar savu visspēcīgo Domu var gāzt mūsu ilūziju valsti. Kāpēc Viņš to gribētu darīt? Mūsu valsts ir ļoti ierobežota, jo tā pastāv no bailēm un naida. Tās valdnieks ir naidis un neuzticība. Cilvēks galvenokārt domā par savu izdzīvošanu. Tāpēc viņu uztrauc ekonomiskās krīzes, nestabilitāte un nedrošā politiskā nākotne.

Iesākumā bija Vārds, raksta evaņģēlists Jānis... tā ir Doma, kas liek jaunai valstij celties, kas maina visu ļaužu likteņgaitas. Šis Vārds ir Jēzus, kas lauza veco valsti un deva nākotnei visai pozitīvu vietu cilvēces vēsturē. Viņš iemantoja sev draugus, kad viņš gāza velna varu. Jēzus nepiespiež nevienam par tādu kļūt. Viņš atstāj viņiem brīvību izvēlēties.

Viņš iemantoja sev ienaidniekus, kuŗi gribēja saglabāt savu varu un kuŗi bija ar mieru sadarboties ar ienaidnieku – Romu. Arī viņiem bija brīva izvēle. Viņi cīnījās ar viltu un naidu, un likās, ka viņi uzvarēja, lai pasargātu savu vietu zemes virsū... bet pēc krusta koka un naglām, pēc etiķa un zaimiem, viņš nebija beigts. Viņiem nebija tiesības teikt pēdējo „āmen”!

Foto: Dāvis Kaņeps

Likteņupe Daugava starp Krāslavu un Daugavpili

Ja nav Vārda, ja nav nekā, ja nav cēlu domu, tad agrāk sasniegtais lēnām sāk irt. Tas gadu gājumā sabruk. Kaut no sabrukuma var kaut ko jaunu veidot, tev jāprasa sev: kuŗš ir tas, kas šo jauno iekārtu cels? Es... vai cits? Kuŗš teiks – „āmen”?

Ciemojoties Latvijā, bija daudz iemeslu priecāties par mūsu tēvzemi. Cilvēki strādā, neievērojot pašreizējo dižķibeli, kuŗas iemesls ir ne tikai valsts un tautas apzagšana, bet arī acīmredzamā politiķu nekompetence. Cilvēki domā un veido uz vietas to, kas dara dzīvi nozīmīgu un raženu. Šie dvēseliskie ļaudis vēro, domā un dara daudz ko, lai sakoptu vidi, sagādātu prieku citiem un pilnveidotu tautas identitāti! Viņi dara Latviju patiesi skaistu un bagātu. Latvija patiešām ir skaista un bagāta zeme. Valsts svētku dienā ir izdevība katram, kam rūp Latvija, griezties pie Dieva ar lūgšanu sirdī.

Dievs nav pagriezis muguru mūsu tautai. Dievs mūs patlaban nesoda. Mēs sodām paši sevi, nedomājot radoši. Sodām sevi, ja esam tukši un tuvredzīgi. Iesākumā bija Vārds. Iesākumā nebija krāpšana. Iesākumā nebija politika. Iesākumā nebija suverēnitāte. Iesākumā bija kaut kas daudz cēlāks par likumprojektu. Iesākumā nebija ņirgāšanās. Iesākumā bija Vārds.

Prāv. Dāvis Kaņeps

Dzimumdienas decembrī

1. Juliana Stern
2. Elīta Dižgalvis
3. Inta Zemjānis
4. Aija Mattson, Ilze Mattson
5. Gudrīte Kuškēvics
8. Kaija Staško, Inese Teteris
9. Zenta Cīrulis, Ilga Freibergs
11. Dzidra Freimanis, Delbert Nichols,
Mia Trapse
14. Ausma Lejnīeks
15. Reinholds Daņilovs
16. Milda Black
18. Sigrīda Steele
20. John Egils Avots, Benita Trapse
21. Māris Biriņš
22. Aina Martin
23. Aleksandrs Dankers, Jānis Lācis
25. Mirdza Lasmanis, Pauls Maldutis
26. Gatis Šķēle
28. Juris Zinbergs

ZIEDOJUMI

DRAUDZES VAJADZĪBĀM

A. & I. Briška – \$500; D. Kaņeps – \$400 (Sandiego draudzes honorārs); J. & O. Kļaviņš – \$50.

BAZNĪCAS REMONTIEM

B. Repecka – \$100.

MĀSU DRAUDZĒM

S. Millers – \$50; M. Rosentāls – \$100.

NERETAS BĒRNU PUSDIENĀM

D. Ābele – \$120; G. & L. Linde – \$120; K. Linde – \$120; T. & M. Paegle – \$120; P. & V. Simsons – \$120.

Lūdzam atbalstīt un sagādāt pusdienas trūcīgajiem bērniem Neretā!

Zvanniekiem saziēdota \$178 (Paldies par ziedotajiem 25 centiem)

Draudzes padome pateicas par ziedojumiem

SANDIEGO LATV. EV. LUT. DRAUDZE

Grace Lutheran Church
3993 Park Boulevard,
San Diego, CA 92116

Mācītājs Dāvis Kaņeps
1927 Riverside Drive
Los Angeles, CA 90039;
tālr.: 310-621-9572

davis_kaneps@verizon.net

21. novembrī plkst. 12.00 Latvijas valsts dibināšanas atceres dievkalpojums ar dievgaldu; svētku programma sarīkojumu telpās

Draudzes priekšnieks Jānis Legzdīņš

2651 Cardinal Road, San Diego, CA 92123

Tālr: 858-598-5451; e-pasts: janis@legzdins.com

Kasiere A. Priede Bergere: antrapriede@pol.net

1335 Santa Barbara St., San Diego CA 92107

Čekus izrakstīt: Antra Priede Berger

Dāmu komiteja:

Maiga Bērziņa, tālr. 619-702-8077

Antra Priede, tālr. 619-225-0817

Aida Zilgalve, tālr. 760-439-9847

www.sandiegodraudze.com vai

www.sandiegodraudze.us

PATEICĪBA UN LŪGUMS

Mīļie draudzes locekļi, pateicamies par ziedojumiem un dāvanām 2009. gadā.

Ļoti lūdzam nokārtot draudzes nodevas par 2009. gadu.

Draudzes nodeva: \$250.00; studentiem: \$ 60.00

Lūdzu norādīt: _____ draudzes nodevas par 2009. gadu

_____ \$ _____
(uzvārds, vārds)

_____ \$ _____

_____ \$ _____

_____ \$ _____

Ziedojums draudzes vajadzībām..... \$ _____

Ziedojums palīdzībai mūsu draudzēm Latvijā..... \$ _____

KOPĀ..... \$ _____

Lūdzu čeku izrakstīt: *Latvian Ev. Luth. Church of So. Ca.* un kopā ar šo lapu nosūtīt draudzes kasierai:

Tamāra Rūse

31 Laguna Woods Dr.

Laguna Niguel, CA 92677

Pateicībā, Draudzes padome

Aleksis Rubulis

Atziņa

Kā ūdens, tā zvēri un es
ceram un virzāties
cits lēnāk,

bet taisnāk,
cits likločiem straujāk;
dažs to brīvi un valdīgi dara,
dažu straume vai vēji nes.

Varbūt ir vienalga,
kāds gals, kāda alga,
cik raudāts, cik smiets;
ir tikai no svara,
cik grūti
un pareizi iets.

Dievs, ja es nepārbīdišu kalnu,
nepārveidošu pasauli,
ja gaist tie abi...
tad liec man sabrukt
taisnu muguru, tīru dvēseli
un...

viss būs labi.

Ziņas par baznīcas remontiem un uzlabojumiem

Uzņēmuma *New Image Builders* pārstāvis jūnijā iesniedza parakstīšanai līgumu, bet tā kā par to radās vairāki jautājumi, draudzes padomes locekļi nolēma to pagaidām neparakstīt. *New Image Builders* pārstāvis bija ar mieru pagarināt līguma parakstīšanas termiņu līdz laikam, kad viņš varēs pats atbildēt uz draudzes padomes un būvkomitejas locekļu jautājumiem. Tikšanās paredzēta 18. oktobrī pēc dievkalpojuma. Sēdes rezultātus varēšu paziņot nākamajās Draudzes Ziņās.

Patlaban runa ir tikai par dievnama jumta, mācītāja kancelejas, apkures un dzesināšanas ierīces remontu, kā arī puvušo koka daļu nomainīšanu dievnama ārpusē. Par citiem dievnama uzlabojumiem runāsim, kad būs pabeigti šie pirmie darbi. Nākamie izmaksās krietni vairāk, jo jāsāk domāt arī par invalidu vajadzībām, kā tas noteikts valsts likumā.

Puķes novietošanai dievkalpojumā uz altāra lūdzu pieteikt Birutai Šulcai,
tālr.: 626-443-8464;

e-pasts: birschultz@att.net

Draudzes dievnama priekšelpā ir kalendārs, kur arī var pierakstīties, ja vēlas nolikt puķes kāda tuvinieka piemiņai, gadadienā vai jubilejā. Pirms dievkalpojuma ieteicams uzrakstīt zīmīti un iedot mācītājam, lai par puķu ziedojumu var paziņot dievkalpojumā. Pateicamies ikvienam ziedotājam.

Aizlūgumi par Latviju

Visu oktōbri katoļu draudzēs Latvijā notika nepārtraukta Vissvētākā Sakramenta adorācija, lūdzot par Latvijas garīgo atdzimšanu, kā arī ekonomisko un citu grūtību pārvarēšanu. Tika lūgts arī par ļaunuma un savtīguma uzvarēšanu, par visiem, kuŗus nospiež slimības, trūkums un vientulība, par visām ģimenēm, par žēlsirdību cilvēku vidū.

Latvian Ev. Luth. Church of So. Calif.
LATVIEŠU SABIEDRISKAIS CENTRS
1927 Riverside Drive
LOS ANGELES, CALIF. 90039-3704

NON-PROFIT ORG.
U.S. POSTAGE
PAID
Permit No. 78
NORTH HOLLYWOOD, CA

CHANGE SERVICE REQUESTED

(DATED MATERIAL)

PLEASE DO NOT DELAY

Skaitlis aiz adresāta vārda un uzvārda rāda, **par kādu gadu** biedrībai samaksāta biedru nauda vai maksāts par INFORMĀCIJAS BIĻETENA abonementu.

B nozīmē «DK Latviešu biedrības biedrs»; **A** nozīmē «IB abonents»;

S nozīmē «students»; **P** nozīmē «paraugeksemplārs».

Lūdzu izgriezt un nosūtīt kopā ar čeku:

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU BIEDRĪBAS KASIERIM

Vēlos būt Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedrs.

Nosūtu Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedru naudu par 200_ . gadu\$ 25.00

Biedru nauda ģimenei – \$40

Biedrības biedriem Informācijas Biļetenu piesūta par brīvu!)

(nevajadzīgo svītrot)

**Nevēlos būt Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedrs,
bet vēlos saņemt Informācijas Biļetenu.**

Nosūtu abonēšanas maksu par 200_ . gadu\$ 35.00

Esmu students. Vēlos saņemt Informācijas Biļetenu.

Nosūtu abonēšanas maksu par 200_ . gadu\$ 5.00

Papildus ziedoju Dienvidkalifornijas latviešu biedrības darbam:\$ ____

Kopā \$ ____

Uzvārds, vārds, adrese un tālrunis: _____

elektroniskā pasta adrese: _____

Čekus lūdzam izrakstīt: LATVIAN ASSOCIATION OF SO CALIF. un nosūtīt DK LB kasieri:
Mrs. Tamāra Kalniņa 252 E. Garden Green, Port Hueneme, CA 93041

Dienvidkalifornijas latviešu biedrības informācijas tālrunis: 323-663-6267

Nama tālrunis: 323-669-9027

Dienvidkalifornijas latviešu nams atrodas Losandželosā, 1955 Riverside Drive, un sasniedzams ar 93. autobusu (Glendāle, San Fernando) un ar 96. autobusu (Sherman Oaks) – Newell un Riverside Drive pietura